

1918 – 2018

speciál

Zpravodaj

města Solnice | www.solnice.cz

Kulturní komise
města **Solnice**

prosinec | 2018

100

VÁNOČNÍ KONCERT **duchovní hudby**

7.12.2018

v kostele Umučení sv. Jana Křtitele v Solnici

od 17 hodin

**vystoupí smyčcový orchestr ARCH CON BRIO
a dětský pěvecký soubor**

TERÉNNÍ BERUŠKY z Nového Města nad Metují

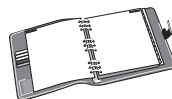
**Vstupné 100 Kč v předprodeji na MÚ v Solnici
nebo před začátkem koncertu**

Pořadatel:

Kulturní komise
města **Solnice**

Úvod

Vážení čtenáři,

zanedlouho skončí rok 2018. Dříve než se tak stane, a společně vstoupíme do roku 2019, nás ale čekají Vánoce. Svátky, které jsou pro mnohé z nás nejkrásnějšími v roce.

Advent a Vánoce mají nezaměnitelnou atmosféru. Jakoby se v tento čas znovu a znovu vracelo očekávání, doprovázené vzrušujícím napětím z toho, co přinese Štědrý večer.

V této době máme k sobě jaksi blíže, častěji se na sebe usmějeme, přemýšlíme o dárcích pro své blízké, v rámci rodiny plánujeme společné aktivity, jsme k sobě laskaví a tolerantní.

Přeji Vám, aby sváteční atmosféra Vánoc zůstala ve Vašich myslích a srdcích co nejdéle. Doufám, že k dobré pohodě přispěje i naše speciální číslo Solnického zpravodaje.

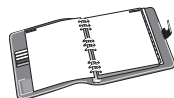
Do nového roku 2019 Vám za sebe i celou redakci přeji jen vše dobré, pevné zdraví, štěstí, lásku a vzájemné porozumění.

Jana Tomšová

Obsah

Zprávy ze zastupitelstva	str. 2
Výsledky komunálních voleb	str. 4
Informace z radnice	str. 5
100. výročí vzniku republiky	str. 5
Univerzita třetího věku	str. 15
ZŠ Solnice	str. 17
MŠ Solnice	str. 17
Solnický Brouček	str. 18
Spolek solnických žen	str. 20
Klub důchodců Solnice	str. 21
Sportovní klub Solnice	str. 22
Knihovna Solnice	str. 23
Vánoční úvaha	str. 24
Z redakční pošty	str. 24
Trochu poezie	str. 26
Z historie města Solnice	str. 27
Ze života našich občanů	str. 31
Vánoční čas v Muzeu a galerii Orlických hor v Rychnově nad Kněžnou	str. 37
Smích je koření života	str. 38

Zprávy ze zastupitelstva

Usnesení č. 21/2018 z 21. zasedání Zastupitelstva města Solnice, konaného dne 24. září 2018.

Zastupitelstvo města Solnice:

I. Schvaluje:

1. rozpočtové opatření č. 8/2018, včetně přijatých a vydaných dotací, dle přílohy č. 1,
2. uzavření darovací smlouvy na dva kusy měřičů rychlosti – radarů, v celkové pořizovací hodnotě 98.736,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a Dobrovolným svazkem „Mikroregion Bělá“, Skuhrov nad Bělou 84, 517 03 Skuhrov nad Bělou, dle přílohy č. 4,
3. uzavření darovací smlouvy na tři kusy odvlhčovačů Flipper DRY 300, v celkové pořizovací hodnotě 21.294,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a Dobrovolným svazkem „Mikroregion Bělá“, Skuhrov nad Bělou 84, 517 03 Skuhrov nad Bělou, dle přílohy č. 5,
4. uzavření kupní smlouvy na prodej pozemků p.č. 3063/2 o výměře 216 m², ostatní plocha a p.č. 3063/3 o výměře 8 m² ostatní plocha, vše v k.ú. Ještětice, v celkové hodnotě 22.400,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a ..., dle přílohy č. 6,

5. uzavření kupní smlouvy na prodej pozemku p.č. 2279/16 o výměře 75 m², ostatní plocha, v k.ú. Solnice, v celkové hodnotě 7.500,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a ..., dle přílohy č. 7,
6. uzavření kupní smlouvy na prodej pozemku p.č. 2279/15 o výměře 26 m², ostatní plocha, v k.ú. Solnice, v celkové hodnotě 2.600,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a ..., dle přílohy č. 8,
7. uzavření kupní smlouvy na prodej pozemku p.č. 2279/14 o výměře 12 m², ostatní plocha, v k.ú. Solnice, v celkové hodnotě 1.200,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a ..., dle přílohy č. 9,
8. uzavření kupní smlouvy na prodej pozemku p.č. 2279/13 o výměře 23 m², ostatní plocha, v k.ú. Solnice, v celkové hodnotě 2.300,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a ..., dle přílohy č. 10,
9. uzavření kupní smlouvy na koupi 1/27 z 9.437 m² pozemku p.č. 5483, orná půda, v k.ú. Solnice, v celkové hodnotě 104.856,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a ..., dle přílohy č. 11,
10. uzavření veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí neinvestiční dotace z rozpočtu Města Solnice č. 9/2018, v celkové výši 53.790,- Kč, mezi Městem Solnice, Masarykovo náměstí 1, 517 01 Solnice a ... – dle přílohy č. 12,
11. uzavření Dodatku č. 2, ke smlouvě o dílo č. VCES – 5686, na zhotovení stavby „Rekonstrukce a přístavba kulturního domu Solnice (Společenský dům), mezi Městem Solnice, Masarykovo nám. 1, 517 01 Solnice a společností VCES a.s., Na Harfě 337/3, 190 05 Praha 9, dle přílohy č. 13, kterým se zvyšuje cena díla na části „Společenský dům“ o 5.637.635,93 Kč bez DPH a prodlužuje termín dokončení veškerých prací do 15. 5. 2019,
12. Dodatek č. 1 ke zřizovací listině Základní školy Solnice, Dobrušská 81, 517 01 Solnice, dle přílohy č. 16.

II. Bere na vědomí:

1. kontrolu usnesení ze zasedání zastupitelstva Města Solnice č. 20/2018, bez výhrad,
2. rozpočtové opatření č. 6/2018, včetně přijatých a vydaných dotací, dle přílohy č. 2,
3. rozpočtové opatření č. 7/2018, včetně přijatých a vydaných dotací, dle přílohy č. 3,
4. Zprávu o výsledku přezkoumání hospodaření a závěrečný účet DSO Mikroregionu Bělá, dle přílohy č. 14,
5. Zprávu o výsledku přezkoumání hospodaření a závěrečný účet DSO Mikroregionu Rychnovsko, dle přílohy č. 15.

V Solnici dne 24. září 2018

František Hovorka
místostarosta

Ing. Jan Hostinský
starosta

Výsledky komunálních voleb

Vážení spoluobčané,
volby do městského zastupitelstva v Solnici a v Ještěticích ukázaly několik trendů.

Z celkových patnácti zastupitelů je devět ze stran a sdružení, které se již v předchozím období voleb zúčastnily, šest z nového volebního uskupení, čtyři zastupitelé jsou úplně novými tvářemi a ještě se práce v zastupitelstvu ani v komisích nikdy neúčastnili.

Tedy došlo k obměně a doplnění zastupitelstva, zároveň byla potvrzena kontinuita s předchozím vedením města. Důležitým rozhodnutím zastupitelstva bylo uvolnění funkce místostarosty na tzv. plný pracovní úvazek. Akce obsažené ve vládním usnesení na podporu našeho regionu, které se dotýkají Solnice a Ještětic, dosahují řádu několika stovek milionů korun a vyžadují neustálou pozornost a maximální výkon ze strany městského úřadu. Jen na dokreslení - každý dotační program spravuje jiné ministerstvo či správce se svými zodpovědnými úředníky a neexistuje jednotný postup pro administraci těchto investičních projektů.

Místostarosta bude mít ve své kompetenci zejména kontrolu a přípravu investičních akcí, od fáze vyhledávání vhodných dotací, přípravu investičních záměrů, žádosti o dotace, zpracování a kontrolu smluv, přípravu výběrových řízení, spolupráci na projekčních pracích, až po kontrolu průběhu výstavby.

Ve všech těchto agendách mu budou samozřejmě k dispozici zaměstnanci městského úřadu, dle svých profesí, ale i jednotliví zastupitelé v odborných komisích. Konečné rozhodování je ostatně vždy v rukou rady a zastupitelstva.

Rozšíření stavu pracovníků úřadu tak reaguje na nutnost beze zbytku využít všechny dotační příležitosti, které dnešní doba přináší.

Obsazení komisí a výborů, které uvádím na závěr svého příspěvku, vychází ze vzájemné komunikace a respektovalo výsledky voleb. Za sebe bych chtěl říci, že všichni zastupitelé musí být připraveni vzájemně spolupracovat při řešení problémů, které nás v budoucnu čekají. Jedině zapojení a práce nás všech nám přinese maximální užitek.

Ing. Jan Hostinský, starosta

Obsazení orgánů:

Rada

<i>starosta</i>	Ing. Hostinský Jan
<i>místostarosta</i>	Hovorka František
	Balous Václav
	Ing. Kubec Jiří
	Seidl Milan st.

Finanční výbor

<i>předseda</i>	Křepelová Marcela
	Krsek Josef
	Palička Luboš
	Pohl Jaroslav
	Ing. Spěváčková Jitka

Kontrolní výbor

<i>předseda</i>	Bečička Stanislav
	Jindrová Tamara
	Mgr. Krčmář Radek
	Ing. Kubec Jiří
	Zahradník Karel

Stavební komise

předseda Ing. Zima Radek
Ing. Arch. Novák Václav
Holec Karel
Kubíček Ladislav
Ehl Karel

Sociální komise

předseda Mgr. Šprincová Marie
Mgr. Křížová Jana
Königová Věra
Mgr. Hovorková Lenka
Šlitrová Jaroslava

Kulturní a sportovní komise

předseda Balous Václav
Seidl Milan ml.
Tomšová Jana
Mgr. Souček Jan
Šklíbová Irena
Tošovská Jitka
Vozdek Pavel

Informace z radnice

Zubní ordinace v Kvasinách oznamuje:

Dr. Kateřina Kašková oznamuje ukončení provozu k 21. 12. 2018.

Dokumentace bude uložena na Krajském úřadě v Hradci Králové, kde si ji bude možno vyžádat na telefonním čísle 495 817 505.

Dr. Kateřina Kašková

100. výročí vzniku republiky

Pocta k výročí vzniku republiky, aneb kdo nezná historii, nepochopí současnost

Jako kronikářka města Solnice jsem krátce po převzetí tohoto zodpovědného úkolu dospěla k poznání, že dobrý kronikář při sepisování zápisů má na zřeteli jako hlavní motivaci srozumitelnost, objektivitu a úplnost zápisů, ačkoliv toto samotný čtenář ocení většinou až později. Informace, které kronikář přenesne na papír, mají odolat času a sloužit budoucím generacím jako památka, poučení nebo i praktický pomocník při hledání uplynulých informací. Tento fakt jsem si sama mohla ověřit při příležitosti oslav stého výročí vzniku republiky, když mi úvodem nového roku padla do rukou výzva Nadace partnerství, abychom zmapovali a objevili nejen zapomenuté stromy svobody, ale objevili i jejich příběhy. A tak bylo nasnadě zapátrat v městských kronikách. A protože údělem kronikáře je, že jeho práce bývá současníky často nedoceněna a jeho cena se ukazuje až po letech, chci využít této příležitosti a složit velikou poklonu práci mých předchůdců a jejich krásným záznamům z běhu událostí z kronik z r. 1918 (kronikář p. Theodor Kunc) a z r. 1968 (kronikář p. Adolf Vaníček) o slavnostních výsadbách lip svobody.

Posuďte sami

Výňatek z roku 1918: Dne 17. listopadu odpoledne konala se v našem městě manifestační oslava svobodného československého státu „Sázení lip svobody.“ Manifestační průvod vyšel o 1 ½ hod. odpoled. z místnosti Sokola z hostince od Zeleného stromu. Vpředu šla školní mládež, mávající praporečky národních barev, se svými učiteli a učitelkami, za nimi tělocvičná jednota Sokol zdejší a rychnovských,

členové obec. zastupitelstva, pak veškeré městské spolky, úředníci a ohromný zástup lidí z našeho města a okolí. Za zvuku hudby bral se průvod „Kostelní ulicí“ ku městské radnici. Téměř všechny domy a domky ozdobeny byly prapory československé barvy a obrazy vynikajících českých mužů a amerického presidenta Wilsona. Před radnicí stanul průvod, kde o významu samostatnosti československého národa promluvil k lidu říd. učitel, občan a sokol p. K. Adamičko, provolána

sláva všem zasloužilým mužům o československý stát, zahrána a zazpívána národní hymna „Kde domov můj“ a „Hej Slované“. Slavnostní průvod pak se ubíral ulicí „Za radnicí“ po Hradčanech kolem mlýna p. Arnošta Ludvíka na „Kopce“, kde na pozemku obdarovaném občanem p. Janem Bekem k tomuto účelu, zasázeny byly 4 lipky svobody od zdejších občanů, občanek a mládeže s příslušnými hesly. Místo ozdobeno československou trikolorou, vlající na vysoké žerdi a na ozdobenou tribunu vystoupil bratr sokol J. Macháček, aby promluvil o národních a vlasteneckých cílech „Sokola“. Po zpěvu národních písní a za zvuku hudby, bral se průvod do města zpět, kde před hostincem u „Zeleného stromu“ po zapění české národní hymny a „Hej, Slované“ se rozešel. Není pamětníka, aby tak ohromná účast a nadšení, kdy bylo při některé národní slavnosti jako při této, ač pohoda časová nebyla k tomu dosti příznivá, neboť vál ostrý studený vítr a každý chvěl se zimou, přitom ale se rozechřival vřelým citem svobody československého státu, kterémuž já, co zapisovatel na tomto místě provolávám 3x sláva!

A zde výňatek z kroniky z r. 1968: Slavnostní průvod byl seřazen u školy a dal se na pochod v 9 hod. V čele průvodu nesl žák školy Zdeněk Klár trikolorou ozdobenou lipku. Po stranách stromku nesli žáci školy Karel Zahradník a Josef König čs. st. vlajky. Za nimi šlo 9 dívek v národních krojích a potom dechová hudba. Následoval průvod žáků ZDŠ a ostatní účastníci oslavy. Průvod měl jít směrem na most, po nábřeží, Tržní ulicí, na ul. Kvasinskou, na náměstí a k sokolovně. Žáci v čele průvodu zabočili hned při příchodu na náměstí omylem hned k sokolovně

než se pořadatelé dostavili k čelu, nezbylo než aby průvod byl uhnut do Barvířské ul., která se tímto omylem stala snad poprvé za svého trvání svědkem slavnostního průvodu. Příchodem na Fučíkovu ul. pokračoval průvod původně plánovanou cestou. Po příchodu k sokolovně zaujmuli žáci školy místo kolem parčíku před sokolovnou, Za nimi stáli občané v počtu asi 300. Slavnost byla zahájena čs. st. hymnou. Skupina žáků a žákyň, stojící na schodech sokolovny za st. vlajkami a stromem republiky, přednesla několik básní. Poté následovalo slavnostní zasazení stromu republiky. Žáci přicházeli po skupinách ke stromu a každý vhodil několik lopat hlíny. Po urovnání místa kolem stromu, byl strom republiky ohraničen vkusným, nízkým plůtkem v červeno-bílé barvě. Kéž strom republiky zdárně roste a připomíná dalším pokolením rok 1968, kdy celý národ vzpomínal 50. výročí vzniku svobodné Československé republiky - 28. říjen 1918!

A tak nebylo nic jednoduššího, než navázat na tuto pěknou tradici v naší obci, zorganizovat průvod, přizvat pamětníky, zástupce spolků, oslovit MŠ, ZŠ a v rámci celorepublikové kampaně „Dny pro stromy svobody“ si tak připomenout význam svobody a demokracie. A jak tedy bude znít zápis v kronice 27. 10. 2018?

My v Solnici jsme se u příležitosti oslav svobody a demokracie, připojili k celonárodní akci „Dny pro stromy svobody“. Nejen že jsme objevili příběhy zapomenutých stromů svobody v naší obci, ale nechali jsme se inspirovat zápisy z městských kronik a uspořádali slavnostní výsadbu aleje lip svobody, v rámci otevření nového odpočinkového místa U Křížku, mezi Solnicí a Ještěticemi. A to celé v duchu tradice, která u nás při příležitosti stejné události, vznikla v roce 1918 a pokračovala i v roce 1968.

A tak se nás v sobotu 27. 10. 2018 přesně ve 14.00 hod. sešlo pod radnicí něco mezi 250-300. V čele průvodu stanuli pamětníci událostí z r. 1968 p. Zdeněk Klár, Josef König i Zdeněk Zahradník, kteří se opět ujali čestného úkolu, odvézt jednu z devíti, trikolorou vyzdobených lip, k místu výsadby, přičemž jako místo výsadby v roce 100. výročí vzniku republiky, bylo zvoleno místo nově vzniklého odpočinkového místa U Křížku, při cestě ze Solnice do Ještětic, v minulosti označované jako křížek u „dubové lávky“. V průvodu byli zástupci mnohých místních spolků, žáci MŠ v doprovodu rodičů, žáci ZŠ, učitelky, zaměstnanci úřadu, zastupitelé města, jakož i další občané města, všichni vyzdobeni slavnostní trikolorou. Za zvuku národních písní, znějících z místního rozhlasu, prošel průvod po Masarykové náměstí směrem k ZŠ, dále k benzínové pumpě na cyklostezku, ve směru do Ještětic, kde uprostřed této trasy všichni ti, kdož chtěli společně navázat na tuto tradici a podílet se na zasazení Lip svobody, odbočili k místu výsadby. Zde, pod zrevitalizo-

vanou stávající zelení čítající dva jírovce a jednu lípu a zároveň vedle křížku, který také dostal obnovy po zásahu restaurátorem a pozlačovačem, soustředili se do hloučku, ve kterém nejprve nejmladší účastníci zazpívali v doprovodu houslistky několik národních písní a svým sborovým zpěvem potěšili i žáci ZŠ. Jejich hudební vystoupení bylo zakončeno zpěvem naší státní hymny. Dále následoval projev p. Ing. Hostinského, starosty města Solnice, který citacemi pasáží z kronik připomněl průběh slavnostních výsadeb lip občanů Solnice před 100 lety i před 50 lety.

A pak už konečně přišla na řadu slavnostní výsadba devíti Lip svobody. Každý z účastníků přihodil několik lopat hlíny, dětem k tomuto účelu posloužily dětské lopatky, které jim městský úřad na památku k této akci pořídil, a ony si pak lopatku, vyzdobenou trikolourou a pamětním listem, připomínající jim tuto událost, mohly odnést domů. Každý se mohl po práci občerstvit koláčky a dobrým čajem nebo grogem. Nu, kéž Stromy republiky v naší obci zdárně rostou, tak jako jejich neméně slavní předchůdci!

Děkuji všem, kteří svou účastí, při nepříliš příznivém počasí panujícím v průběhu víkendových oslav, prokázali zájem o tradice a připojili se k myšlence nezapomenout na své kořeny.

A ohlasy na tuto akci? Za všechny jedna, dokonce až ze zahraničí:

„Milí spoluobčané, vzpomínám na vás z Kanady a děkuji za tuto akci. Děkuji za každý strom vysazený v okolí Solnice. V dnešní době, kdy se stromy po celém světě bezmyšlenkovitě likvidují kvůli profitu, jsem o to víc pyšná na své rodné městečko, kde se stromy vysazují a to s úctou, kterou si zaslouží.“

Zdravím, Helena Hejnová.“

Pokud jsem předešlými řádky vzbudila zájem o historii našeho města u kohokoliv z vás čtenářů, věřte, že jako kronikářku města mě to velice těší. A protože v takovéto oslovení věřím, připojuji rovnou informace, že každý zájemce o historii našeho města může nahlédnout do kronik, které na úřadě schraňujeme, i když pouze v oskenované, elektronické podobě. Daleko lépe se jim totiž vede v odborné péči archivářů. Není ale vůbec problém do originálů kronik a pamětních knih na požádání nahlédnout v badatelně Státního okresního archivu v Rychnově nad Kněžnou. Zde provozní informace:

Státní okresní archiv Rychnov nad Kněžnou

Kolowratská 862

516 01 Rychnov nad Kněžnou

tel. 494 535 595

e-mail: podatelna.rk@ahapa.cz

<http://vychodoceskearchivy.cz/rychnovnadkneznou/>

Úřední hodiny badatelný: pondělí, středa 8,00 - 17,00 h., není třeba se předem objednávat. Při první návštěvě badatelný archivu je vždy vyžadován občanský průkaz, jinak není studium umožněno.

Archiv se nachází v objektu bývalého Hasičského záchranného sboru v Rychnově nad Kněžnou na-proti budově okresního soudu (nově zrekonstruovaná budova se žlutou fasádou). Vchod z uličky vedle Základní školy a Praktické školy v Rychnově nad Kněžnou. Věděli jste např., že v archivu je nejstarší kronika z našeho města – Kniha rozličných poznamenání se zápisem už z roku 1602?

A na úplný závěr si dovoluji připojit jednu výzvu. Byla bych moc ráda, kdyby zástupci jednotlivých spolků a organizací, na základě vlastní úvahy a zájmu o zapsání významného či jinak cenného zápisu do kroniky města v případech, kdy mají jakoukoliv událost hodnou zápisu do místního tisku, aby tuto zprávu současně zasílali i na můj mail: stanislava.klengelova@solnice.cz . Předem děkuji.

Mgr. Klengelová Stanislava, tajemnice MěÚ a kronikářka města

Výňatek z dopisu s poděkováním od Nadace Partnerství za zapojení do kampaně „Stromy svobody 1918 – 2018“, který dorazil na Městský úřad v Solnici dne 8. 11. 2018.

Zmapovali jsme příběhy nejméně **3 173 historických stromů** vysázených za posledních 99 let a další ještě objevujeme. 18 certifikovaných arboristů sponzorsky ošetřilo **28 stromů** ve špatné kondici. Motivovali jsme veřejnost k výsadbám nejméně **2 350 nových stromů**. Další denně přibývají.

MILNÍKY NAŠÍ KAMPANĚ JSME SPLNILI. DÍKY VÁM!

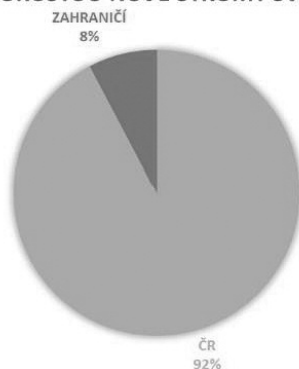
LISTOPAD 2018

Děkujeme!

Za Nadaci Partnerství, Miroslav Kundera, ředitel

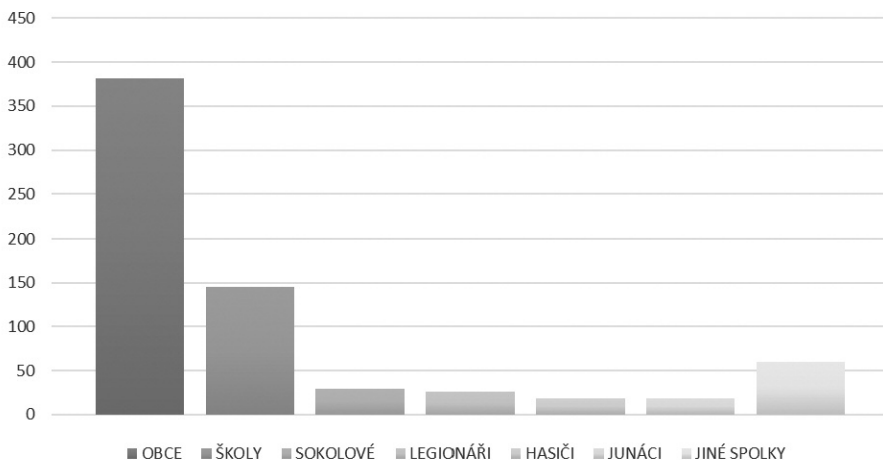
A zde několik zajímavých informací ze Závěrečné zprávy z kampaně:

KDE POROSTOU NOVÉ STROMY SVOBODY

Vyjma České republiky, Stromy svobody porostou nejméně **ve 12 dalších zemích celého světa**. Zahradniční stromů je celkem 174. Čeští a slovenští krajané jimi ozdobili města na Slovensku v Považské Bystrici nebo Levici. Československé výročí budou připomínat stromy poblíž sochy Antonína Dvořáka na Manhattanu, vedle Masarykova monumentu v chicagském Hyde Parku, v Norsku, Kanadě, Španělsku, ale i v Austrálii a na Novém Zélandu.

NEJAKTIVNĚJŠÍ SÁZEČI

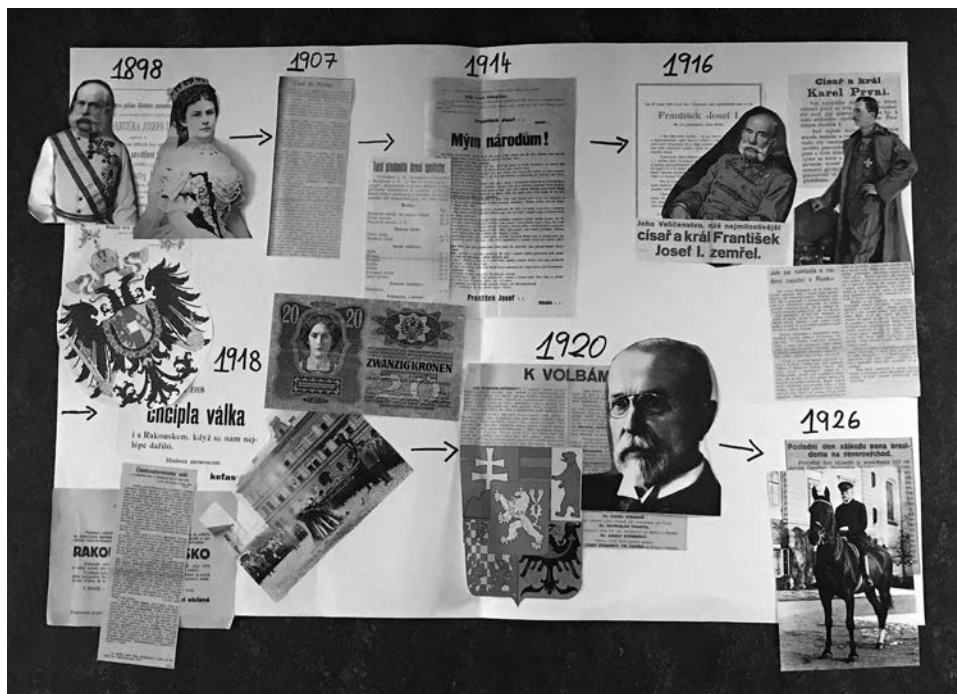
Mezi hlavními organizátory výsad dominovaly **obce s více než 380 výsadbami a školy s více než 140 akcemi**. V desítkách se zapojili tradiční aktéři jako Sokolové, Československá obec legionářská, Sdružení dobrovolných hasičů, Junáci a další spolky.

O stromech svobody v médiích vyšlo přes **1 300 článků**. Z toho téměř 40 % pak v posledních dnech kampaně, v období okolo 28. října 2018, kdy jsme pořádali tak zvané Dny pro stromy svobody. Zde se naše kampaň objevila v hlavní zpravodajské relaci České televize a ve všech hlavních tištěných i online denících. Na sociální síti Facebook jsme překonali **1,5 tisíce fanoušků** a dosáhli jsme zde bezmála **10 tisíc interakcí** (sdílení, komentářů a lajků).

Naši webovou platformu **www.stomysvobody.cz** navštívilo přes **50 tisíc unikátních návštěvníků**. Vysazené stromy, v době zrychlujících změn klimatu, jsou i velkým přínosem pro ekologickou stabilitu krajiny i obcí.

Partneři kampaně z Mendelovy univerzity spočítali, že jakmile budou tyto stromy vzrostlé, budou schopny ze vzduchu ročně odstranit více jak **5000 kilogramů nečistot**. Zároveň fungují jako zelená klimatizace, stoleté stromy jsou schopny ročně odpařit přes **43 milionů litrů vody**. To odpovídá roční energetické spotřebě více než **1100 rodinných domů**. Za sto let pro vznik své biomasy navíc využijí bezmála **3,5 milionu kilogramů oxidu uhličitého**.

Mgr. Klengelová Stanislava, tajemnice MěÚ

Školní kronika – 1918 (čerpáno z archivu v Rychnově nad Kněžnou)

V pondělí dne 28. října večer zalétly do Solnice první zprávy, že rakousko-uherská vláda uznává oprávněné nároky Čechoslováků na samostatný stát. Rychlostí blesku rozšířila se ta radostná zpráva po celém městě, lidé vybíhali z domů, zástupy na ulicích rostly a náměstí za zpěvu písní národních zpolovice naplnilo se radostně pohnutými lidmi. Druh druhu radostně tiskl ruku, lidé se na setkání objímali a vzrušeným hlasem, plným upřímné radosti volali „jsme svobodni!“, „již nejsme otroky!“

Po řeči řídícího učitele, seřadil se průvod a procházel ulicemi, za zpěvu písní vlasteneckých a volání slávy našim osvoboditelům. Dítka, radující se s velkými, šly v čele průvodu.

Druhý den večer pořádán tělocvičnou jednotou „Sokol“ slavnostní průvod s lampiony městem a na náměstí zapálena hranice, na které spalovány Orli starého Rakouska, černožluté prapory, obrazy Habsburků, válečná a jiná významenaní a podobné věci, připomínající starého Rakouska. Dítka, zpívající, šly v čele průvodu a kolem hranice vytvořily kruh, radostně dívaly se, jak oheň ničí staré emblémy.

Konečně můžeme promluvit volněji, můžeme říci otevřeně, co jsme byli nuceni minulé léta jen zabaleno sdělovati, nebo o čem jsme byli nuceni pomlčeti. Již po prvním národním projevu českých spisovatelů, oddechl si těžce zkušný národ a s ním v prvé řadě učitelstvo. Ono vědělo, že přicházející svobodou nadchází české škole i učitelstvu nový život.

Doba vlády Habsburků tlumila vše, co dýchalo českým životem a nedovolila, aby české dítě poznalo nezprzněnou minulost svého národa. Na místě popudů, jež by opravdově ušlechtovaly duši dítěte po

česku, rozněcovaly je ke krásným vlasteneckým činům, byly diktovány úkoly, které musily hluboce rozjíviti ideály mladých duší a byly schopny jen vypěstiti charaktery ku přání vládců, kteří oceňovali národ náš jen dle svých potřeb, ať to byla rakouská byrokracie nebo římská hierarchie.

Všeho však do času! Po staletích přišel den, den 28. října 1918, nastal státní převrat a osvobozen náš národ ze 300leté poroby. České učitelstvo rozradostněno jsouc událostmi, jež očekávalo s tlukoucím srdcem a pevnou nadějí, plesá radostně nad prohlášením Československé republiky, která ochrání a za své syny přijme i naše staletým útlakem trpící bratry Slováky. Zdraví zplna srdce všechny, kteří pro zabezpečení a slavnou budoucnost republiky pracovali v cizině, za hranicemi, mezi přáteli našeho národa, v čele s presidentem naší republiky T.G.Masarykem, projevuje svůj obdiv a úctu nad ušlechtilými snahami Wilsona, presidenta Spojených Států Amerických, který získal všem, dosud utiskovaným národům, nároky a práva na jejich samostatný život, vděčí všem spojeneckým národům, jimž naše tužby staly se vlastním programem a kteří umožnili, že můžeme se radovat ze dnů svobody v naší drahé domovině.

Irena Šklíbová, knihovna Solnice

Vzpomínky na velkou válku

V podvečer prvního listopadového úterý, přivítala téměř zaplněná zasedací místnost MÚ návštěvníky, kteří přišli, aby se zaposlouchali do válečných příběhů, které se odehrály před sto lety. Smyslem setkání bylo připomenout si osudy našich rodinných příslušníků a dalších účastníků 1. světové války a to prostřednictvím vzpomínek a poskytnutých autentických materiálů od našich spoluobčanů – fotografií, dopisů, deníků, korespondenčních lístků a pohlednic i zajímavých předmětů, dovezených z dalekých zámořských cest.

Tři opravdové příběhy, tři osudy mladých mužů, kteří začali budovat svůj osobní život ve Velké válce, každý trochu jiný, ale společně odehrávající se ve stejném čase a prostoru, jen každý z nich na jiném místě. A téměř ze dne na den se z nich stali vojáci, kteří narukovali na frontu. Nevěděli kam jsou odvezeni, na jak dlouho, kdy se opět budou moci vrátit domů. Opustili svoje rodiny, přátele, lásky.

Velmi zajímavého úvodního slova se ujal solnický rodák pan PhDr. Zdeněk Zahradník, historik a učitel, bývalý ředitel Muzea východních Čech v Hradci Králové, který nás seznámil s historickými fakty o 1. světové válce a zejména událostmi v našem regionu.

Úryvek ze Školní kroniky a Kroniky města Solnice, týkající se bezprostředně událostí podzimu roku 1918, přečetla Irena Šklíbová.

Vzpomínání účastníků velké války

Paní Jarmila Hladíková nám přiblížila příběh svého dědečka, Františka Bukovského, narozeného v r. 1894 ve Svinné. Měl pět bratrů a dvě sestry. Do školy chodil vždy jen přes zimu, od jara do podzimu pomáhal u sedláků. Přesto byl velmi inteligentní, sečtělý a úžasný vypravěč. Před první světovou válkou se vyučil krejčím.

Na jaře 1915 byl odveden a narukoval na Slovensko do Prešova. Všichni jeho bratři byli postupně také odvedeni, ale naštěstí se bez zranění vrátili po válce domů. Po výcviku odjel na ruskou frontu, nejprve na západní Ukrajinu do oblasti Rava Ruská, pak na území Běloruska, do Pínských bažin, u městečka Kolby. Tam byly hrozné podmínky: mokro, zápach z bažin, trápily je vši, hlad a zima. Zde zažili v listopadu 1915 1. ruský útok. Tady často využil své krejčovské řemeslo, šil například, pro ostatní spolubojovníky, rukavice z celtdeky.

V květnu 1916 začala velká ruská ofenzíva, na kterou děda takto vzpomíná: „Moc dobře si pamatuji na 5. července. Bylo to brzy ráno, byli jsme v takovém řídkém lese a najednou do nás prali, jak dělostřelectvo, tak ohromnou silou nás přepadla pěchota. V ohromném řevu bylo slyšet „ústup“ a já, jak jsem se v tom spěchu otočil, tak jsem dostal ránu do pravé ruky, až jsem se svalil a ztratil vědomí. Bylo to asi k večeru, možná, že jsem se pohnul, jak jsem ležel mezi mrtvými, když mě někdo obrací a on to byl říšský Němec. Viděl, že jsem zraněn, tak mě ruku trochu zatáhl, aby nekrvácela, vzal mě na rameno a odnesl na německé obvaziště.“

Nákladním vlakem se pak dědeček dostal do nemocnice do Krnova, kde mu ránu teprve řádně ošetřili. Poté přes nemocnici v Olomouci až do Opocna. Doma se už neshledal s maminkou, zemřela žalem už v r. 1915. I přesto, že se po válce musel naučit hodně věcí dělat levou rukou, protože na pravé měl ochrnuté dva prsty, stal se vyhledávaným krejčím.

Prastrýc Evy Cvejnové, Josef Ehl, se narodil v r. 1890 v Lokotě. Absolvoval gymnázium v Rychnově n. K. a měl před sebou slibnou kariéru. Pracoval jako zaměstnanec ředitelství pošt v Praze. Jeho osudy byly zrekonstruovány z osobní korespondence, nalezené na půdě domu babičky E. Cvejnové – jeho sestry. Jednalo se o dopisy a pohlednice z předválečné doby, které mu psala jeho dívka a o korespondenční lístky pošní pošty z doby válečné, které si vyměňoval s rodinou.

Narukoval v říjnu 1914 do Opavy a pak do Fulneku n. M. Po výcviku a v hodnosti praporečká, v březnu 1915 odjel na frontu do Haliče.

V korespondenci často rodinu ubezpečuje, že je zdravý a stěžuje si, že dlouho nedostal žádnou zprávu o dění doma. Jen tu a tam zmíní drobný detail, jaká je realita: „stojíme po kolena ve sněhu, nesmíme zatopit, okolo jsou i tři metry sněhu“. 18. 5. 1915 píše: „vaříme černou kávu a brambory. Jsem bohu-díků zdravý. Ze 78 lidí, co jsem měl před 14 dny, mám sotva 13. Ostatní jsou chudáci! A 25. 5. 1915: „právě se dozvídáme o válce s Itálií, snad bude brzy konec. Již jsem na vojně skoro rok, to to utíká! Již jsem si na tu „vojančinu“ tak zvykl, ani by se mi nechtělo do civilu... Více informací a podrobností se objevuje v dopisech.

Z korespondence z domova se dozvídá o tom, kdo narukoval, kdo měl svatbu, jaké je počasí a jaké zemědělské práce probíhají.

Z jeho psaní vyplývá, že byl pro rodinu autoritou, radí co s penězi: „Mohli byste koupit nějaký pole, ať to je kde je, do záložny to dávat, to je naprosto nejisté“, dále například na jaké vzdělání zaměřit mladšího bratra.

Přesné údaje kdy a kde prastrýc padl, se daly vypátrat prostřednictvím archivu Vojenského historického ústavu Praha, z Knih padlých. Stalo se tak 19. července 1915 u řeky Dněstr, za Karpatami, na území dnešní Ukrajiny, blízko rumunských hranic. Paradoxem je, že právě v tento den poslal domů lístek poštou, ve kterém píše, že je zdravý a daří se mu dobře!

Tato smutná informace je potvrzena úředním sdělením rodině, že padlý byl: „dvakrát pro statečnost vyznamenán, poprvé bronzovou medailí, podruhé stříbrnou medailí I. třídy“ a že příslušná vyznamenání budou rodině odeslána.

O jeho smrti také informují vídeňské noviny malým článkem s fotografií – jedna z jeho sester byla provdána ve Vídni a patrně ona nechala tuto zprávu takto zveřejnit.

Paní Jana Součková pohovořila o svém dědečkovi, po kterém vlastní spoustu dokumentů a památek. Byl významným legionářem našeho regionu a má dobře zpracovanou jeho pestrá válečná anabázi v životopise. Podrobné informace byly zveřejněny v solnických zpravodajích před dvaceti lety – materiály zpracoval historik Dr. Juza z Rychnova n. Kn..

Pan Josef Rak průběžně doplňoval některé komentáře promítáním dobových fotografií.

V tento podzimní večer jsme se všichni přenesli na chvíli o sto let nazpět, do velmi těžké doby utrpení a bojů, kde na konci stála obrovská radost. Neskutečná radost z vysvobození, kdy po stovkách let vlády říše Habsburků, vznikl samostatný Československý stát.

Na závěr velké poděkování panu Z. Zahradníkovi za milou návštěvu, paní J. Hladíkové, E. Cvejnové a J. Součkové, za prezentaci a poskytnuté informace, p. Rakovi za promítání fotografií a p. Holcovi za technické zázemí během besedy.

Irena Šklíbová a Eva Cvejnová

Univerzita třetího věku

Solnice se stala univerzitním městem ...

Uteklo jen 6 týdnů a už je zimní semestr Virtuální univerzity 3. věku v Solnici v polovině. Když jsme 4. října začínali, zdálo se nám, že do konce semestru to je hodně daleko. Ani nás nikoho nenapadlo, že uvedené datum se zapíše do historie Solnice významným písmem – vždyť tímto krokem se i Solnice stala univerzitním městem ...

A co studujeme?

V tomto semestru se věnujeme tématu Cestování - co jste možná nevěděli. Dozvěděli jsme se celou řadu informací z oblasti cestovního ruchu, turismu, která byla první cestovní kancelář, že průkopníkem organizovaného cestovního ruchu a zakladatelem moderního turismu je považován Angličan Thomas Cook, že osobností, která dala současnou podobu a jméno baedeker tištěným průvodcům, byl Němec Karl Baedeker, že největší podíl na formování cestovního ruchu po vzniku samostatného Československa v roce 1918 měla cestovní kancelář Čedok (neboli Československá dopravní kancelář). Po svém vzniku v roce 1920 zaujala prioritní postavení v oblasti organizovaného turismu nejen u nás, ale zařadila se také mezi největší cestovní kanceláře na světě.

Dále jsme se seznámili s historií lázeňství, zejména našeho. Dnes už víme, co jsou to peloidy a k čemu slouží. Dnes už také víme, že Lázně Jeseník založil Vincenz Priessnitz, že podobně vznikly lázně v nedaleké Dolní Lipové vlivem osobnosti Johanna Schrotha. Také víme, že slova jako hydrogeologie, balneotechnika, balneobiologie, balneografie, klimatologie, nebo i balneoeconomika nejsou žádná neslušná slova, ale důležité pojmy z oblasti lázeňství. Také víme, že se v Praze roku 1841 ustavila balneologie (díky prof. J. Löschnerovi) a roku 1848–1849 vodoléčba (díky J. Špottovi a dr. A. Šlechtovi), jako první obory svého druhu na evropské univerzitě. Teprve s odstupem času některé další univerzity následovaly pražského příkladu, především univerzita vídeňská.

Víme také, že po expanzi římského impéria do barbarských zemí, se stavěly četné lázně především na územích vojensky obsazených římskými legiemi. Tak vznikly v dnešní Francii, jižním a středním Německu, Rakousku, Anglii, ale i na Balkánu, v Přední Asii a v severní Africe desítky lázeňských míst, obvykle nazývaných Aquae. Jako příklad mohou sloužit Aquae Grani (dnešní německé Cáchy), Aquae Sulis (anglický Bath), Aquae Mattiacae (německý Wiesbaden), Aquae Patavinae (italské Abano). Proto se dnes mnoho evropských lázeňských míst může chlubit tradicí dvou tisíciletí.

Koupání se stalo oblíbeným zvykem i společenskou povinností. Postupně v některých místech nabylo rozměrů frivolních radovánek s přemírou jídla, pití a žen. V českých zemích nenabylo zjevně společné koupání mužů a žen ve vanách a bazénech nikdy takové frivolnosti jako v jiných zemích. A tak není divu, že když papežský sekretář, učený humanista Poggio Bracciolini, navštívil během kostnického koncilu roku 1416 švýcarský Baden, velmi se podívoval nad uvolněnými mravy, které tam panovaly.

Také už víme, že od roku 1712 byly vody z Bíliny stáčeny do džbánek a exportovány dokonce až do Moskvy. Také vody z Libverdy mají velmi staré tradice, stejně jako hořké vody severočeské oblasti ze Zaječic nebo Bylan. Naproti tomu karlovarští měšťané se odedávna stavěli vůči stáčení a vyvážení karlovarských vod záporně z obavy, aby neutrpěla návštěvnost a prosperita jejich města. Písemný zákaz

vývozu karlovarských vod vydala městská rada již roku 1718 a dokonce přiměla i císaře Karla VI. k vydání výnosu, který zakazoval bez císařského souhlasu karlovarské vody vyvážet. Éra stáčení karlovarských vod tak začíná teprve rokem 1843. U zrodu stáčení karlovarských vod stáli dva slavní exportéři minerálních vod Josef August Hecht a Jindřich Mattoni. Hecht výrazně zdokonalil technologii provozu stáčení vod a v letech 1843–1846 se stal také prvním provozovatelem karlovarské stáčírny. Její produkce brzy přesáhla sto tisíc džbánek minerální vody ročně. Jindřich Mattoni převzal karlovarskou stáčírnu a přivedl ji k velkému úspěchu. Roku 1867 si pronajal a roku 1873 koupil stáčírnu a lázně v Kyselce u Karlových Varů. Brzy zřídil prodejní expozitury ve Vídni a v Budapešti a získal monopol na další produkty, např. hořké vody budapeštské, na darkovskou sůl, slatinové výluhy, louhy i sůl do koupelí, které se vyráběly v Soosu u Františkových Lázní a na celou řadu dalších zdrojů v Evropě - ale o tom vypráví i současný televizní seriál Já, Mattoni.

Velkou záhadou zůstává symbol nejmocnějšího z léčivých pramenů ve Františkových lázních – je to socha malého nahého chlapce Františka. Podle legendy, která se váže k soše dítěte sedícího na kouli s rybou v ruce, otěhotní do roka každá žena, která si sáhne na správné místo na této soše. Některé zdroje uvádějí, že je to palec levé nohy, některé zdroje uvádějí, že je palec pravé nohy. Proč je tedy preferováno i třetí místo (zhruba uprostřed těla), které žádná legenda neuvádí, se můžeme pouze domýšlet.

Nejčastějšími důvody, proč lidé cestují, jsou poznávání nových míst a kultur, rekreace, odpočinek, zábava, vzdělávání, obchod nebo únik ze stereotypního stylu života. Za čím ale lidé cestují při temném cestovním ruchu? Může být náboženství motivem k cestování? Jsou lety do vesmíru považovány za cestovní ruch? To vše jsou otázky v úvodu další lekce Virtuální univerzity 3. věku.

Ale ještě několik informací o studiu v Solnici. VU3V v Solnici navštěvuje 6 odvážných žen. Po každé lekci jsou povinny absolvovat test znalostí z daného tématu. Zatím studují bez problémů a myslím, že se na společná setkání těší.

Solnická VU3V se schází díky pochopení ředitele školy v Základní škole v Solnici a má plnou podporu vedení města Solnice. O průběh studia se zajímá jak starosta města, tak i tajemnice městského úřadu, která je nápomocna při řešení všech organizačních záležitostí.

A jaké téma se bude studovat v letním semestru, který bude začínat koncem února 2019? To se neví, neboť téma si budou volit současné posluchačky, kterými jsou p. Kroulíková, Křepelová, Lingrová, Martincová, Martinů a p. Trsová.

Mezi nabízenými tématy jsou např. témata jako Čínská medicína v naší zahrádce, Barokní architektura v Čechách, České dějiny a jejich souvislosti, Potraviny a spotřebitel, Evropské kulturní hodnoty, Klenoty barokního sochařství v českých zemích, Kouzelná geometrie a dalších asi 20 témat.

Pokud Vás povídání o VU3V zaujalo a měli byste zájem se nezávazně zúčastnit některého setkání, abyste získali představu o studiu, nabízíme Vám možnost zúčastnit se setkání dne 29. listopadu nebo 13. prosince – jsou to vždy čtvrtky odpoledne - v 16 hodin v budově ZŠ – zadní vchod.

Ing. Vladimír Huľman, certifikovaný tutor VU3V

Základní škola Solnice

Naše škola se stejně jako spousta ostatních organizací podílí na oslavách 100 let od vzniku Československa. Od 26.10. do 2.11. probíhal na 1. stupni projektový týden, ve kterém se předvedly všechny děti od prvních do čtvrtých tříd. Postupně prezentovaly kapitoly ze života lidí před desítkami let. První diváky seznámili s oblečením a věcmi z domácností našich prababiček, druháci se věnovali hudbě, třetáci nás nechali ochutnat staročeská jídla a předvedli dopravní prostředky a čtvrtáci se zhloubali do vynálezů a technických novinek té doby. To vše podpořili stylovým oblečením a doplňky.

Byla to nejen důstojná oslava našich předků, ale také zajímavá a poučná výprava do dob dávno minulých.

Na druhém stupni se žáci tomuto tématu věnují během celého školního roku. V září většina z nich navštívila výstavy dobových fotografií v Solnici a Rychnově nad Kněžnou. Při hodinách českého jazyka a dějepisu děti vytvářely např. projekt na téma Osmičky v historii České republiky. Také tradiční vánoční akce na druhém stupni bude dýchat atmosférou první republiky. Na závěr svého působení na naší škole vždy devátáci píší závěrečné práce. Ty letošní s tématem výročí ukáží, co vše se během docházky do školy naučili.

Celý zpravodaj je doplněn výtvarnými pracemi dětí, které se zaměřují na historii našeho národa.

kolektiv učitelů

Mateřská škola Solnice

Předvánoční čas v mateřské škole patří k jednomu z vrcholů školního roku!

Moc se těšíme a čas nám pěkně utíká, protože se vůbec nenudíme. Letos jsme se poprvé zapojili do výstavy betlémů, pořádané na zámku v Kvasinách. Každá třída vyrobila jeden exponát betlému a další dekorace. Dojděte se přesvědčit, jak se nám to povedlo.

Další milou adventní povinností je rozsvícení vánočního stromu na náměstí v Solnici. To už každý ví, že bez nás by to opravdu nešlo. K tomu si musíme rozsvítit i „náš“ vánoční stromeček na zahradě a letos tu budeme mít nově venku i betlém.

Raději se připravíme také na návštěvu mikulášskou, protože předpokládáme, že nás patrně nevynechá ani letos.

Kdo v mateřské škole po této návštěvě zůstane, připraví pro rodiče a ostatní návštěvníky program - besídku, který také neodmyslitelně patří do předvánočního období.

Celou dobu musíme být moc hodní, protože k nám chodí samozřejmě i Ježíšek. A to s předstihem, protože by nadílku ve všech mateřských školách a domácnostech nemohl pořídit najednou.

A k tomu ještě vyrazíme na tajný předvánoční výlet.

Adventní čas je dobou příprav, těšení a radosti, ke které se budeme snažit přispět, jak vidíte, i vlastními silami.

Blížící se konec roku je zase dobou vinšování a děkování, a to my tedy musíme moc poděkovat všem, se kterými jsme v roce 2018 spolupracovali – rodičům, zřizovatelům, firmám, organizacím Tolik jich je, že se opravdu necítíme osaměle a zanedbaně.

HEZKÝ NOVÝ ROK 2019!

Eva Cvejnová a kolektio MŠ Solnice

Solnický Brouček

Solnický Brouček sfoukl na dortu už patnáct svíček! Jaké roky prožil?

Na začátku byl dobrý nápad a poté hodně energie a dobré vůle. Původně jsme neměli své prostory a scházeli jsme se ve školní družině, později jsme získali další prostory v tzv. zámečku a později v domě služeb. Nyní se těšíme na nové prostory v právě rekonstruovaném společenském domě.

Vypracovali jsme se v organizaci, která může klientům nabídnout stabilní zázemí pro rozvoj jejich rodičovských, sociálních a občanských kompetencí a která je podporuje v sebezrozvoji a sebevzdělávání. Zároveň jsme prostředím, umožňujícím každodenní vzájemný kontakt rodin s dětmi a organizací značně podporující rozvoj občanské společnosti v Solnici a okolí.

Pro jaké klienty tu jsme? Jsme otevřeni všem rodičům a dětem bez výjimky, zpravidla se u nás schází rodiče s malými dětmi. Nabízíme jim příjemné prostředí, kde se mohou setkávat a příjemně trávit čas s dětmi. Je pro nás zároveň velmi motivující, že se řada prarodičů, rodičů a odrostlejších dětí zapojuje v rámci akcí pro veřejnost do spolupráce s námi na principu dobrovolnické pomoci – je úžasné zažívat, že vám pomáhají mladí lidé, kteří si ještě „nedávno“ do Broučka chodili hrát, tvořit, sledovat loutková divadélka ...

Dnes se už můžeme považovat za stabilní neziskovou organizaci s bohatými zkušenostmi, nicméně stále je o co naše působení obohacovat a rozvíjet tak, abychom vycházeli vstříc aktuálním potřebám a zájmům klientů – svět se mění rychle a s ním i životy mladých rodin v Solnici a okolí. To někdy není úplně jednoduché, ale na druhou stranu je to úžasný motivační faktor a něco, co nás velmi obohacuje a posunuje dál.

Na co jsme nejvíc pyšné? Na vybudování dobrého jména naší organizace a na náš kolektiv, který je schopný zajistit nejen každodenní běh sdružení, ale i řadu akcí pro veřejnost – mezi nimi i v širokém okolí známé bazary. Už se těšíme, až budeme moci naše tradiční akce opět pořádat ve společenském domě v Solnici, do té doby se ale, jak víte, nevzdáváme, pracujeme i za těchto výjimečných podmínek a pořádáme akce jak v Ještěticích, tak v našich prostorách v domě služeb. Jsme rovněž rády za výbornou spolupráci s vedením města Solnice a za morální i finanční podporu našich projektů ze strany města Solnice, obce Kvasiny, Škoda Auto Kvasiny, MPSV, Královéhradeckého kraje a řady firem i báječných lidí z naší komunity. Této podpory si velice vážíme!

A co si přejeme do dalších let? Naším přáním jsou zejména spokojení klienti, nadále dobrá spolupráce s nestátními i státními organizacemi v regionu, další a další nápady a motivace pro naši práci!

Na závěr článku bychom Vás, rodiče či prarodiče s malými dětmi, rády pozvaly k nám, ať už na denní programy, nakoupit na minibazárku nebo na naše akce, například Ježíškování, které se koná 14. prosince v prostorách Broučka.

Těšíme se na Vás a přejeme Vám poklidný advent a překrásný vánoční čas!

Solnický Brouček

JEŽÍŠKOVÁNÍ

v pátek **14.prosince** v **16⁰⁰** hod.
v Broučku

Zazpíváme si koledy, ochutnáme cukroví, připomeneme si vánoční tradice, pohrajeme si a počkáme na Ježíška.

Prosíme maminky o spolupráci při zajištění vánočního občerstvení (cukroví, jednohubky, ovoce, atd.).

Těšíme se na Vás v Broučku.

Činnost spolku je podporována městem Solnice, obcí Kvasiny,
Škoda auto a.s. a Královéhradeckým krajem

Spolek solnických žen

Náš dík patří městskému úřadu v Solnici za finanční podporu našemu spolku.

9. prosince pojedeme na zámek Karlova Koruna do Chlumce nad Cidlinou, kde proběhne akce Vánoce na zámku. Cestou zpět ještě navštívíme vánoční trhy v Hradci Králové. Poslední akcí tohoto roku bude vánoční posezení pro členky spolku, konat se bude v pátek 14. prosince 2018. Také bychom Vás rády pozvaly na tradiční Babský bál, který se bude konat 12. ledna 2019 opět ve sport hotelu Weldis Dlouhá Ves. Doprava autobusem bude zajištěna tam i zpět. Tímto děkujeme všem sponzorům a přátelům za dárky, které nám dáváte do soutěže o ceny. Spolek též bude pomáhat jako minulé roky při organizaci Tříkrálové sbírky v lednu 2019. Všem přejeme krásné prožití vánočních svátků a mnoho zdraví a duševního klidu v roce 2019.

Za spolek žen D. Králová

Solnické ženy zvou na tradiční

BABSKÝ BÁL

který se koná v sobotu 12. ledna 2019 od 20.00 hodin
ve Sporthotelu Weldis v Dlouhé Vsi.

Hudba COMBI. Vstupné s místenkou 100,- Kč.
Předprodej vstupenek na ubytovně vedle restaurace Kuželna
v pátek 11. ledna 2019 od 17.00 hod. do 19.00 hod.
a v sobotu 12. ledna 2019 od 10. hod. do 12. hod.

Srdečně zvou pořadatelky.

Odjezd autobusu do Dlouhé Vsi v 19:00 hod. ze zastávky u Kubíka.

Klub důchodců Solnice

Výbor Klubu důchodců při MěÚ v Solnici děkuje městu Solnice, obci Černíkovice, obci Bílý Újezd, obci Kvasiny a obci Skuhrov nad Bělou za finanční podporu na činnost klubu. Díky této podpoře se mají možnost naši členové klubu za zvýhodněných podmínek zúčastnit různých akcí, které jsou pro ně každý rok připravovány. Věříme, že i nadále bude příspěvek na naši činnost poskytován.

Děkujeme členům klubu za hojnou účast na akcích pro ně připravených v průběhu roku. Doufáme, že tento zájem bude trvat i nadále. Je pro nás vodítkem pro další naši práci. Rádi uvítáme další náměty, které by mohly zaujmout většinu členů.

Děkujeme našemu „dvornímu“ dopravci panu Vaverovi, který nás vždy ochotně a spolehlivě přepravil do míst našeho zájmu a v pořádku dovezl domů.

Přejeme všem členům klubu i jeho podporovatelům prožití veselých a štědrých svátků vánočních a do roku 2019 hodně zdraví a pohody. Těšíme se na setkávání u dalších akcí, které se připravují.

Členové výboru Klubu důchodců při MěÚ v Solnici

Sportovní klub Solnice

Sportovní klub Solnice děkuje svým členům, fanouškům, sponzorům a podporovatelům, mezi něž patří zejména město Solnice, obec Kvasiny, Česká unie sportu, Fotbalová asociace ČR, Český atletický svaz, MŠMT, Škoda Auto, ČEZ, Wotan Forest či JVNET.CZ, za projevený zájem a podporu a všem přeje pohodový závěr letošního roku, hezké prožití vánočních svátků a šťastné vykročení do roku nového.

Ing. Jiří Kubec, Sportovní klub Solnice, z.s.

Okresní sdružení ČUS Rychnov nad Kněžnou, z.s. ve spolupráci s Rychnovským deníkem, agenturou SPORT AKTION s.r.o. Chomutov, MěÚ Rychnov nad Kněžnou a pod záštitou starosty města Rychnova nad Kněžnou, připravuje slavnostní vyhlášení ankety Nejúspěšnější sportovec roku 2018, které proběhne v pátek 1. února 2019 od 18 hodin v Pelclově divadle v Rychnově nad Kněžnou.

Oceněno bude: 5 jednotlivců v žákovské v kategorii, 5 jednotlivců v kategorii dorostenci-junioři, 5 jednotlivců v kategorii dospělí, 3 nejúspěšnější sportovci z řad veteránů (nad 40 let), 3 kolektivy mládeže a 3 kolektivy dospělých, 5 trenérů, cvičitelů a funkcionářů TJ/SK, pořadatelé významné sportovní akce a předána bude i cena FAIR PLAY.

Podmínkou pro zařazení navržených do nominací na nejúspěšnější sportovce/kolektivy roku 2018 jsou:

- výrazné úspěchy jednotlivců/kolektivů minimálně na úrovni krajských soutěží
- dále úspěchy na MČR, případně ME, MS, atd.

V případě trenérů, cvičitelů, funkcionářů TJ/SK jsou:

- dlouhodobá, úspěšná trenérská činnost s mládeží i dospělými
- pozice osobního trenéra, trenéra kolektivů, který splnil kriteria pro ocenění jednotlivce nebo sportovního kolektivu
- dlouhodobá organizační funkcionářská práce na úrovni TJ/SK

Oceněn bude pořadatel významné sportovní akce určené pro registrované sportovce i nejširší veřejnost a starosta obce s největší podporou sportu.

Nejllepší sportovce, kolektivy a trenéry může navrhnout jakákoliv právnická či fyzická osoba sídlící na území okresu Rychnov nad Kněžnou, obce a města, TJ/SK, svazy/komise a další sportovní subjekty nesdružené v Okresním sdružení ČUS Rychnov nad Kněžnou, z.s. (Sokol, Auto klub ČR, atd.) s přihlédnutím k těmto zásadám a to ve skupinách výše uvedených.

Návrhy podávané na adresu: Okresní sdružení ČUS Rychnov nad Kněžnou, z.s., U Stadionu 1498, 516 01 Rychnov n.Kn. nebo e-mailem: cstvrychnov@seznam.cz musí obsahovat: jméno a příjmení sportovce, data narození, adresu bydliště, členství v TJ/SK na území okresu Rychnov nad Kněžnou, oddíl, ve kterém sportu je, sportovní úspěchy dosažené v roce 2018, jméno navrhovatele.

Uzávěrka podání návrhů na OS ČUS Rychnov nad Kněžnou, z.s. je v pátek 4. ledna 2019.

Dagmar Hubálková, OS ČUS Rychnov nad Kněžnou, z.s.

Knihovna Solnice

Mezi nejlepší knihovnice Královéhradeckého kraje roku 2018 patří i Irena Šklíbová

Ocenění za činnost pro svou obec a její obyvatele si do krajské metropole přijely převzít knihovnice ze všech koutů regionu. Na desátém celokrajském setkání knihovníků byly vyhlášeny výsledky letošní ankety o nejlepší knihovnice Královéhradeckého kraje, s jehož podporou se akce každoročně koná. V letošním roce v kategorii Knihovnice malé veřejné knihovny ocenění získala Irena Šklíbová z Městské knihovny Solnice.

„Velmi si vážím neutuchajícího zápalu všech knihovnic i jejich neskonalé oddanosti této profesi. Patří jim velký dík, neboť jsou to právě ony, které v našich dětech budí lásku ke knihám. Paní Ireně Šklíbové děkuji, že se osobně podílela na vytvoření fungující městské knihovny, za její aktivní činnost nejen pro solnické čtenáře, ale i všechny občany města,“ říká hejtmán Jiří Štěpán, který osobně během slavnostního večera paní Šklíbové k získanému ocenění pogratoval.

Mgr. Martina Svatoňová, kancelář hejtmana

Poznámka:

Redakce Zpravodaje se připojuje ke gratulaci s přáním dalších úspěchů ve vynikající a ne zrovna jednoduché práci v knihovně.

Děkujeme

Knihovna Solnice přeje všem čtenářům Zpravodaje šťastné, ve zdraví prožité pohodové a bílé Vánoce v kruhu rodiny, přátel a dobré knihy.

Vánoční úvaha

Jak vnímáme Vánoce?

Pod pojmem Vánoce si každý představí pohodovou atmosféru, dárky, rozzášené úsměvy dětí u stromečku, koledy, cukroví, ležení na gauči a sledování oblíbených vánočních pohádek. Je tomu skutečně tak?

Vánoce jsou svátky klidu a míru. Vánoce jsou období radosti a veselí. Po dlouhé době se sejde celá rodina, která společně oslaví vánoční svátky a navzájem se obdaruje dárky.

Někteří lidé Vánoce nazývají svátkem stresu a paniky, kdy se všichni snaží, aby vše bylo naprosto dokonalé - cukroví napečené, stromeček ozdobený, dům uklizený. Vánoce nemají být o tom, aby bylo všechno dokonale připravené, ale o tom, že se celá rodina znovu po roce sejde a uvědomí si, jak je krásné být tu spolu a zavzpomínají na to, co jim celý rok dal nebo naopak vzal.

Vánoce nevznikly kvůli dárkům, jak nám spousta televizních reklam vtukává do hlav, ale proto, abychom uctili památku narození malého Ježíška v Betlémě. Ani on, Marie, Josef či kdokoliv jiný se nezaobírali tím, zda se dárky od tří králů, pastýřů a mnohých jiných budou líbit, ale spíše tím, že jsou spolu a mají se rádi.

Vánoce bychom měli trávit s lidmi, které milujeme. Na Vánoce by neměl nikdo zůstat sám, ani ten, co Vánoce nemá rád. Jsou lidé, kteří nemají rodinu a Vánoce kvůli tomu neslaví, nemají k tomu důvod. Musíme si vážit toho, co máme, dokud můžeme.

O Vánocích by se mělo zapomenout na všechnu nenávisť, zlobu a smutek. Odpouštět je lidské a o Vánocích je tomu tak. Není nic hezčího, než prožít Vánoce v míru a vědět, že není nikdo, kdo by Vás neměl rád.

Měli bychom si konečně ujasnit, proč tyto svátky slavíme. Ne kvůli dárkům, cukroví, stromku nebo uklizení, nýbrž proto, abychom byli všichni pohromadě a strávili tak chvíli v klidu a pohodě, než nám ji zase naše každodenní povánoční činnost vezme.

Krásné a příjemné vánoční svátky a úspěšný nový rok přeje

Tereza Kubíčková, studentka

Z redakční pošty

Adventní čas a vánoční strom pro Opočno

Najít krásný, souměrný, přiměřeně velký a bezproblémově přepravitelný strom na opočenské náměstí pro adventní čas není zrovna lehké. Jsme rádi za každou nabídku. Osobně jsem nejraději, když je kácení zdravého stromu vynuceno okolnostmi, tj. kupříkladu proto, že strom ohrožuje nemovitost, bezpečnost lidí, překáží výhledu u komunikace, kořeny ničí chodník či vozovku atd. Zkrátka, když se spojí nutné

s užitečným a zdravý jehličnan odsouzený k pokácení poslouží ještě k potěše dětí i dospělých a navíc si při Mikulášském rozsvícení užije pár chvil zářivé slávy. A letos tomu je přesně tak.

Před dvaceti lety vysadila paní Faltová v Solnici malý smrček. Strom sílil a košatil, bohužel však blízko silnice a nyní bylo třeba situaci řešit. Chápu, že je těžké vzdát se stromu, na který se dvacet let díváte z okna, jak roste a krásní. Nakonec řešení našla tajemnice města Solnice, která vyslyšela naše prosby o vánoční strom a tato možnost zaujala i paní Faltovou. Slovo dalo slovo a já mám teď radost, že mohu touto cestou poděkovat nejen paní tajemnici ze solnického městského úřadu, ale hlavně paní Faltové, která před dvaceti lety určitě netušila, jakou její smrček udělá kariéru a radost u nás v Opočně. Není to sice žádný habán, ale vánoční atmosféru nám rozhodně vykouzlí a navíc v rozmarech letošního počasí nebude pro své malé i velké obdivovatele nebezpečný. Takže ještě jednou srdečný dík do Solnice!

Na závěr mi dovoluje popřát klidný čas adventu vám všem a nedá mi to, abych nepoužila radu kolující po internetu, určenou uhnáním hospodyňkám v době předvánočního leštění a šürování. A ta rada zní: „Vykašlete se na úklid, vždyť na Štědrý den chodí Ježíšek, nikoli kontrola z hygieny!“ Krásné Vánoce!

Stojanová Olga, město Opočno

Vážená redakční rado!

V Solnici 1. 10. 2018

Prosím, aby po Vašem uvážení, byl ve Zpravodaji města Solnice uveden i tento můj příspěvek.

Po přečtení říjnového Zpravodaje byla jsem velmi příjemně překvapena obsáhlým seskupením všech informací, které nás, občany, seznamují s děním ve městě a s dalšími, současnými pozoruhodnostmi.

Cítím se povinná, takto veřejně poděkovat za všechny ty potřebné zprávy pro nás, občany Solnice, které jsou pak pro nás staré (i imobilní) osoby jediným pojítkem s děním kolem nás.

Děkuji tedy jak vedení redakce, tak i všem přispěvatelům z řad zástupců různých zájmových spolků města Solnice, za pečlivě vypracované zprávy, hlavně pak všem současným i dřívějším představitelům vedení Solnice, za jejich záslušnou práci o zvelebení Solnice i okolí, a za zlepšování našeho života.

Nově zvoleným zastupitelům přeji hodně úspěchů v jejich příští činnosti a také potřebné pochopení ze strany jejich rodin. (Jako manželka bývalého činitele vedení města, o tom ledacos vím!).

Protože se blíží ty nejkrásnější svátky v roce, přeji všem občanům mé milé Solnice „Krásné Vánoce a hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti v novém roce 2019 i v letech dalších.“

Zdraví Vás

Jaroslava Schůtová (92,5 r.)

Obyvatelka Domu s pečovatelskou službou v Solnici.

(díky i za toto zařízení!)

Poznámka:

V příštích číslech Zpravodaje připravujeme článek „Vzpomínky ze života“, které tato obdivuhodná paní z našeho města sama sepisuje.

Trochu poezie ...

Proti věku není léku?

Čas nikdo nezastaví, o tom žádná. Roky nám přibývají, síly ubývají, tělo chátrá, hlava šediví, kroky se zpomalují. Přibývají nějaké ty nemoci a únava. Člověk toho již nezvládá tolik, kolik byl schopen ještě před pár lety, občas potřebuje i pomoc ostatních. To však rozhodně neznamená, že senioři mají vše vzdát, složit ruce v klín a koukat se jen z okna. I ti dříve narození mají spoustu schopností i možností, jak trénovat mozek i tělo a udržovat se v kondici. A také jak rozdávat radost a dobrou náladu, být svému okolí užiteční. Níže uvedená básnička, uvítací řeč na oslavě svých 92. narozenin, kterou si sama napsala, naučila se nazpaměť a všem přítomným přednesla solnická občanka paní Schütová, je toho názorným příkladem.

*Moji milí přátelé,
chci vás vítat vesele,
i když každá kost snad bolí
a nejistě už nohy stojí,
takhle jsme tu naposled!
(Čas mám myslit na pohřeb!)*

*Ale Bože, takhle ne –
veseleji začněme!
Vždyť dvaadevadesát žítí let –
to štěstí nemá mnohý kmet!
Že já jsem v tom užcném věku,
řící musím tuto větu:*

*Že takovéto štěstí mám,
je věru také díky vám –
že na mne všichni myslíte,
telefonujete, píšete,
i z dálky za mnou jezdíte
(a drahý benzín platíte!)*

*Díky, díky, sestro milá –
přece jsi se odožila!
Také bráška s ženou přijel,
ač s nemocí měli svůzel!
Tož vás vítám, moji milí,
velmi jste mne potěšili!*

*I z rodiny děti milé
tráví se mnou mnohé chvilé.
Krásné čtení donášejí,
dobrotami obnášejí,
každý problém zoládnout znají,
všechno za mne obstarají,
zrovna třeba jako dneska –
za všechno vám s díky tleskám.*

*Žiji prostě jako v ráji!
Ač jsem tedy šťastná žena,
Přec jsem někdy překoapena:
proti věku není léku –
koláče už nenapeku!
Dělala jsem to tak ráda,
ale kostra - samá zrada!*

*I ta hlava „okna“ mívá,
jak už to tak v stáří bývá.
Moc málo už toho zoládám!
A tak v křesle čtu neb bádám,
nenudí vás – předpokládám.
Pokud ne, tak jsem moc ráda!*

*Nebyla to pravda celá,
když jsem prve uváděla,
že krom veršů nic nedělám.
Andilky jsem háčkovala,
když jsem dnešek plánovala,
na vás všechny vzpomínala.*

*Nebyla to práce malá -
na piplačky jsem už stará,
pohromou se žádům stala!
Ibalgin jsem polykala,
„služba“ mazat nestačila,
sestra „píchat“ přikvačila!*

*Jak jsem ale šťastná byla,
když jsem úkol dokončila!
Rodina, jež dílko nemá,
bude jím dnes obdařena.
Anděl ať vás všechny střeží,
Ať jste zdraví, šťastní, svěží.*

*A teď, milí přátelé,
baume se tu vesele.
A až hudba začne hrát,
zkusme tělo rozhýbat!
Pohyb zdraví prospívá!*

*A teď vám něco zazpívám
i vysvětlení k tomu dám:
v životě – a zolášť teď v stáří
mnohý den se nevysvětlí -
popěvek ten, dřív tak známý,
velmi často pomáhá mi!*

*A tak tedy přátelé.....
„Vesele jen vesele,
život musíš brát,
když se tváříš kysele,
kdo tě má mít rád?
Směj se, neboť štěstí přeje
jenom tomu, kdo se směje -
proto ať se co chce děje,
přece žkus se smát
a mít život rád!“*

Z historie města Solnice

Něco málo z historie města Solnice

Lehký úvod

Staré půdy a pozůstalosti bývají často zdrojem nečekaných překvapení. Ať v podobě materiální (tedy v hodnotě přepočítatelné na peníze), tak i hodnotě duševní, do které patří především dobové fotografie, kroniky, deníky, školní záznamy, staré knihy a učebnice, úřední dokumenty a další, především osobní „poklady“.

Shodou okolností se i mně dostaly do rukou dvě písemnosti. Při jejich letmé prohlídce jsem zjistil, že se jedná o díla dokonale vypovídající o historii našeho kraje – první je z pera Karla Petra z Podbřezí, který ve svém díle použil záznamů z farních knih a informací z První knihy Léta Páně až Třetí knihy Léta Páně autora Jaroslava Lásky, druhé dílko je pak studijní práci doposud vedlejší výpomocné učitelky z Týniště nad Orlicí.

Musím přiznat, že jako žák a student jsem patřil vždy do skupiny, pro kterou byl dějepis nepříjemnou noční můrou. Proč se učit něco, co už dávno bylo, proč se učit v posloupnosti české panovníky, proč si do hlavy vtoukat nesmyslné letopočty z dějin Egypta, proč s předstíraným údivem poslouchat o tažení Hanibala se slony ve sněhových závějích, proč tohle všechno, když je před námi život plný nového poznání a dobrodružství. Těch, které historie zajímala, bylo asi tolik jako bílých vran. Jenže jak člověk stárne a má příležitost se ve svých vzpomínkách vracet zpátky tokem života, získává trošku jiný náhled na to, „co už tady bylo“ a začíná se zajímat. Většinou o historii vlastní rodiny a také míst, kde prožil větší část svého života.

A tak těm, kteří chtějí vědět o trošku více o svém kraji, jeho historii a životě, předkládám výtah z výše uvedených děl se zaměřením na vlastní město Solnici a jeho bezprostřední okolí.

Solnické panství ve výpovědi Pamětních knih

Dějiny církevního kronikářství

Již z dob raného středověku pochází snaha o první církevní záznamy nejdůležitějších událostí, což se postupem času rozvinulo v samostatná literární díla – kroniky. Prvním cíleným kronikářem se stal děkan svatovítské kapituly Kosmas. Tento velice vzdělaný muž se narodil kolem roku 1045. Na latinsky psané *České kronice* pracoval od roku 1119 do své smrti v roce 1125. Toto dílo patří k základním kamenům evropského dějepisectví. Počínaje Kosmasem se vždy české duchovenstvo věnovalo zachycování historie pro lid budoucí. Zprvu to byli jen ojedinělí osvěceni kněží, ale od 17. století byly zakládány již další Pamětní knihy na mnoha farnostech.

Takovým byl i solnický farář P. Jan Václav Hubálek, který v roce 1712 založil *Knihu pamětní fary solnické*. Svědomitým dopisováním jeho nástupci se farní pamětnice stala významným čtyřdílným historickým dílem s velkou výpovědní hodnotou.

Roku 1749 vydala konzistoř 11 osnovních námětů, podle kterých se měly farní pamětnice psát. Církevní úřady se snažily o sjednocení a pozvednutí Pamětních knih, proto hradecká konzistoř stanovila

1. prosince 1833 deset povinných tematických okruhů. Dne 31. srpna 1835 vydal nejvyšší purkrabí hrabě Chotek nařízení, aby v každé faře, obci či škole byla založena Pamětní kniha. Tehdy svědomití kněží začali pátrat až v pražských archivech po minulosti své farnosti, aby vše zanesli do pamětnic. Díky nim se zde dočteme o historii sakrálních, veřejných i soukromých staveb, o všedním životě a o událostech v solnickém panství i regionu z jejich pohledu správce farnosti.

Jako jsou kronikáři rozdílní názorem i povoláním, jsou jejich zápisy platné jejich pohledu, zaměření a profesí. I když měli pisatelé uvedených farních pamětnic společný pohled – pohled vzdělaného a plně informovaného správce farnosti, jsou jejich jednotlivé zápisy všeobecných událostí viděné a psané z trochu jiného úhlu pohledu. Ale všechny zmíněné farní pamětnice jsou vypovídajícím vyprávěním o zašlých časech našeho podorlického kraje.

Posloupnost majitelů solnického panství

Vzhledem k drsnějšímu podnebí podorlické krajiny se její osídlování dotvářelo až v první polovině 14. století, v období králem nařízené velké kolonizace pohraničních území. Tehdejší hrady Skuhrov, Nový hrad Klečkov a Hlodný patřily do řetězce obranných hraničních hradů země. Sloužily nejen za přírodní opevněná sídliště jejich pánů, ale byly oporou vojenským hlídkám, jejich spížirnou, byly i úkrytem obyvatel podhradí při vpádu nepřátel. To byla doba zakládání prvních osad v podhradí, jejich následného rozšiřování a zakládání nových v povodí Alby a jejich přítoků. Noví osadníci svojí osidlovací činností spoluvytvářeli podobu vznikajícího skuhrovského panství, které se táhlo v úzkém pruhu od Solnice až po zemské hranice. Založení osady Solnice (při spojovací Polsko-trstenické stezce) spadá do doby kolem založení hradu Skuhrova. Z původní zemědělské osady se Solnice, s nastávající potřebou pánů i obyvatel panství, stala i osadou tržní a řemeslnickou.

Prvním známým pánem skuhrovského panství byl syn Sezemy z Kostomlat (1223–1265), zvaný Mutyně Skuhrovský. Po něm přešlo panství do držení moravských pánů z Velkého Meziříčí, spřízněných s rodem z Lomnice a Tasova. Vnuč Tasa z Lomnice Jan daroval roku 1321 kostelní podací v Solnici klášteru zderazskému, konventu křižovníků s červenou hvězdou, což značí, že v Solnici již kostel s duchovním byl. Syn Tas, který se ujal Skuhrova, zasedal na zemském soudu a panství přenechal synům Janovi a Vzdatovi, kteří roku 1359 darovali solnické podací klášteru Cyriáků. Roku 1386 se panství ujali Jan a Jaroslav, bratři Meziříčtí, kteří téhož roku obdarili Solnici plným právem magdeburským. Oddělením tohoto významného středověkého práva s hrdelní pravomocí zbavili měšťany povinnosti robotovat, ti mohli svobodně obchodovat, v jejich soudním obvodu se bez povolení nesměli usazovat řemeslníci, měšťané mohli vařit pivo, chovat ryby a vybírat clo. Již příští rok 1387 prodává Jan z Meziříčí, jako samostatný držitel, panství Půtovi z Častolovic a Bočkovi z Kunštátu a Poděbrad, jako nedílné zboží. Od roku 1396 se stává jediným majitelem panství Půta starší z Častolovic a roku 1403 je převádí do majetku manželky svého syna, Anně kněžně Osvětimské. Po kněžnině smrti přešlo skuhrovské panství, jako odúmrt, na krále Ladislava Pohrobka, který je roku 1454 daroval Zdeňkovi ze Štenberka. Ten je následující rok převedl na správce království, Jiříka z Poděbrad. V roce 1459 vlastní panství syn Jiřka z Poděbrad, Jindřich kníže Minstrberský, který je dále prodal v roce 1459 Vilémovi z Pernštejna. Po něm převzal panství roku 1528 jeho syn Vojtěch, který městečku Solnice vymohl další dva výroční trhy, trvající osm dní, a to na sv. Šimona Judy a na sv. Jana Křtitele. Když Vojtěch v roce 1534 bezdětný zemřel, panství se ujal jeho bratr Jan z Pernštejna a po jeho smrti syn Jaroslav, který však díky vysokým dluhům musel maje-

tek převést v roce 1556 na Arnošta, falckraběte rýnského, knížete bavorského a hraběte kladského. I on však musel v roce 1558 vlivem špatného hospodaření, předat panství rytíři Benjaminu Vlkánovskému z Vlkánova. Tím však končí stoletá doba bezvlády, kdy panství přecházelo z pána na pána, kteří je nikdy ani okem nespátřili (a to byla možná příčina zániku místních hradů).

Nový pán, Benjamín se dvěma syny, se osobně ujal skuhrovského panství. Zvyklý městskému životu, koupil nový pán v Solnici pozemek s domem, na jehož místě nechal postavit své sídlo – *od této doby se skuhrovské panství nazývá solnickým*. Po otcově smrti v roce 1576, si synové Jindřich a Martin z Vlkánova rozdělili panství na dvě poloviny. Roku 1614 odprodali, pro nepřístupnost, část lesa za hřebenem Orlických hor, skláři Janu Friedrichovi z kladského Jugowa, který tam vybudoval sklářskou huť Friedrichwald, vesnici a statek Bedřichovku.

Během třicetileté války byla Solnice postižena exody. Již roku 1547 byli z celého panství vypovězeni Čeští bratři. Násilnou rekatolizací se kolem roku 1628 pro víru vystěhovala velká část obyvatel – další část se stala obětí četných nájezdů vojenských tlup. Dle soupisů z let 1651 a 1653 bylo napočteno 86 chatrných usedlostí a 74 zpuštěných, vypálených a opuštěných, u obyvatelstva 320 duší a 89 dětí do 9 let starší. Celkově byla vláda Vlkánovských pro poddané dobou útisku a vykořisťování.

Pobělohorskou konfiskací bylo panství roku 1624 prodáno Jindřichu z Donína a jeho bratru Karlovi Hanibalovi z Donína. Jejich sídlem byla vlkánovská tvrz v Solnici. Donínové se však natolik zadlužili, že jejich hlavní věřitel, Simeon Applman, získal větší část jejich majetku a usídlil se na kvasinské tvrzi. Jindřichu Donínovi zůstalo město Solnice s několika vesnicemi, které po jeho smrti v roce 1651 zdědila jeho manželka. Majetek prošel držením několika majitelů, až jej v roce 1683 získal dvorský sudí věnných měst, rytíř Jan Corneli Cornelius, který opravil solnický zámček a zpusťl ještětický dvůr. Roku 1699 prodal svůj díl Otcům Karmelitánům. Tímto prodejem se zase celé panství stmelilo do původního celku.

Otcové Karmelitáni sice nesplnili prosby solnických, o navrácení práv odňatých Vlkánovskými, ale jinak se snažili, aby celé panství bylo obnoveno a byly zahlazeny všechny stopy po třicetileté válce. Za nich byl již mimo opevnění postaven kostel, fara, škola a další objekty, v rozšiřujícím se městě Solnici. Josefským zrušením řeholních řádů a zabráním jejich majetků, přešlo v roce 1786 solnické panství do správy náboženského fondu. Roku 1823 měla Solnice 248 domů a 1236 obyvatel – celé panství mělo 29 vesnic, 1130 domů a 6350 obyvatel.

Roku 1824 koupil solnické panství ve veřejné dražbě, rytíř Antonín Slivka ze Slivic, se svou sestrou Annou Marií. Roku 1835 přikoupili sourozenci statek Bedřichov a roku 1846 tam vystavěli prostornou školu.

1348
(významný přelom pro české dějiny)
7. dubna 1348

—Karel IV. založil Karlovu univerzitu
Ve dvou listinách, přijatých 7. dubna 1348, se také poprvé vyskytuje pojem *Corona regni Bohemiarum* (země Koruny české) a Karel v nich začleňuje z titulu římského krále českou věnovalost, město Vratislav a další državy do trvalého svazku s českými zeměmi. Tyto dvě listiny se staly vlastně novými ústavními zákony země Koruny české.

— Je to nejvýznamnější česká vysoká škola, jedna z nejstarších evropských univerzit.

8. března 1348
—Český král Karel IV. založil Nové Město
—Praha nebyla v době Karlovi už jen hlavním městem České království, ale stala se rovněž metropolí Svaté říše římské. Karel proto věnoval hlavnímu městu, které se mělo stát důstojným a reprezentativním sídlem císaře, velkou péči. Hned po svém návratu z Říma, vydal dne 8. března 1348 zápisnice listinu *Spisová města gražského*, založením Nového Města se Praha stala skutečným velkoměstem a jedním z největších měst Evropy. Nové Město bylo obdařeno podobnými privilegii, jako Staré Město pražské.

10. června 1348
Karel IV. nechal postavit Karlovin
—Na příkaz Karla byla dne 10. června zahájena výstavba hradu Karlovin, který se měl stát nedobytnou pevností střechou říšské a české korunní vlády.
—Poměrně skromná stavba o jedné věži. Záměr uložil zde a ochraňovat Korunní vládu Svaté říše římské a velkou (světovou) podíle posledních výkrmů poslal Karel až později.
—Rok 1348 byl významným i pro Moravu, kde Karel IV. zřídil Moravský zemský soud a založil Moravské zemské desky.

V revolučním roce 1848 byly zrušeny všechny povinnosti k vrchnosti, včetně roboty. Místo dosavadního solnického magistrátu byl zřízen městský úřad a purkmistr byl nahrazen starostou. Radnice byla v Solnici nejméně od roku 1386 a byla vždy znkem samosprávy města. Měla radní místnost, kancelář pro styk s obyvatelstvem, archiv a městskou šatlavu, při které byl byt městského strážníka. V 18. století byla zřejmě již budova radnice zděná. Na budově byl zavěšen zvon, kterým se upozorňovalo na nebezpečí a jehož zvoněním byl odsouzenec vypovězen na své poslední cestě. Nad radničním portálem byl vytesán městský znak – dvě orlí křídla. Šatlava byla později zřízena ve vedlejším samostatném objektu. Před radnicí stál pranýř. V roce 1797 byla radnice v již tak špatném stavu, že se musela opravit. Na získání prostředků byl prodán vedlejší šatlavní dům a šatlava byla přestěhována zpět na radnici. Od roku 1820 se připravovala stavba nové empírové radnice – stavba začala roku 1829 a dokončena byla v roce 1832. V tomto roce započala i přístavba školy. Na radniční věži byly instalovány hodiny. V roce 1843 byla škola s bytem učitele převzata do užívání.

Dne 2. února 1859 byl v Praze oddán vdovec Antonín Slivka ze Slivic s mladičkou hraběnkou Annou Kustošovou. Ale již 24. října 1859 po třídenní nemoci plic zemřel, a tak jeden díl majetku získává mladičká manželka a sedm dílů sestra Anna Marie Steidlová. Po smrti hlavní dědičky, pomáhají se správou panství vdovci Sigfriedovi jeho bratři, Ludvík a Josef-hrabata z Frantenberku, kterým se během tříapůlletého působení podařilo nadělat tolik dluhů, že solnické panství muselo být znovu prodáno.

Novým solnickým pánem se stal saský továrník na cigarety Josef Hupmann. Nechal opravit solnický kostel, o Štědrém večeru dával každoročně na ošacení chudých školních dětí 100 zl.

U příležitosti své stříbrné svatby věnoval obci solnické a kvasinské po 500 zl. ve prospěch chudých dětí. Roku 1874 však spekulací přišel o mnoho peněz a jeho rodina začala šetřit na domácnosti. Nedařilo se mu v obchodu, ani na burze a tak v roce 1890 musel panství prodat. Kupujícími byli němečtí židovští obchodníci, které přivábily rozsáhlé lesy, s jejichž vytěžením plánovali panství zaplatit. Pivovar pod zámek (ten baron Hupmann přestavěl na likérku) přebudovali na parní pilu. Vybudovali lokální dráhu z Častolovic až před kvasinský zámek, kde plánovali zbudovat kruhovku a další parní pilu.

Roku 1894 koupil panství vídeňský žid, baron Vilém z Königswarterů, který se ukázal štedrým a lidumilným. S manželkou Růženou činili mnoho pro chudé i pro své dělníky v kruhovce, parní pile i ještětickém dvoře. Opravili kostel a zakoupili nové varhany.

Od dědiců v roce 1928 získal jeden díl panství továrník Vilém Porkert. Zbývajících pět dílů koupil nulselský František Janeček, majitel zbrojovky a karosárny. Dne 21. března 1934 došlo ke konkrétnímu rozdělení území bývalého solnického panství, mezi kvasinským továrníkem Janečkem a skuhrovským továrníkem Porkertem.

(pokračování v příštím čísle)

Vybral a lehce upravil do této podoby Václav Balous.

Ze života našich občanů

JAK SE SLAVÍ VÁNOCE NA JIHU AFRIKY aneb VÁNOCE UPROSTŘED LÉTA

Vánoce jsou téměř za dveřmi, a proto jsem si pro Vás tentokrát připravila povídání o tom, jak se slavily a stále slaví, Vánoce v Jižní Africe.

Přestože jsme žili v Jižní Africe už mnoho let, stále jsme se snažili slavit Vánoce tak, jak jsme si je pamatovali z naší staré vlasti.

Hrávali jsme české vánoční koledy, zdobili stromeček, pálili purpuru i „františka“, pekli české tradiční cukroví, a nechyběl ani jablkový závin a vánočka.

Dokonce i kapr se občas objevil na slavnostním stole, když jsme měli buď štěstí, že za námi na Vánoce přiletěla rodina, která ho, zmrzlého a zabaleného do vrstev novinového papíru, propašovala k nám, nebo ho přátelé rybáři chytili někde na přehradě a rádi nám ho donesli, protože jihoafričané považují kapra za podřadnou rybu a většinou je nejlíbečtější.

Jíst ale kapra s bramborovým salátem ve třicetistupňových vedrech uprostřed léta a snažit se přitom vyvolat si tu pravou zimní vánoční náladu, na jakou se pamatujeme z dětství, na to byla přece jen i naše fantazie trochu krátká.

Ale jiný kraj - jiný mrav.....a proto mi dovozte, abych Vám přiblížila způsob, jakým se slavily dříve a jak se slaví dnes, Vánoce mezi bílými obyvateli v Jižní Africe, jejich zvyky, tradice a vše ostatní, co k takovým správným svátkům patří.

Pozvala jsem několik mých jihoafrických přítelkyň, ty daly hlavy dohromady a ze vzpomínek jsme společnými silami pro Vás připravily toto vánoční povídání.

Začneme tím, co bývalo dříve.

Podle Elsie van Wyk začaly první přípravy už někdy ke konci října, kdy se pekli vánoční ovocný dort, bez kterého by se žádné řádné oslavy neobešly.

Je to dort, připravený z kandovaného ovoce a jiných dobrot a tajemství jeho úspěchu spočívá hlavně v tom, že se od upečení až do Vánoc, v pravidelných intervalech prolévá brandy, aby zvláčněl a uzrál. Každá rodina má svůj osvědčený a oblíbený recept, ale v jádru si jsou velmi podobné – a hlavně na náš vkus hodně sladké!

Asi čtrnáct dní před svátky se začalo péct cukroví.

Od Sylvie Pretorius jsem se dozvěděla, že vzhledem k tomu, že dříve neměli lidé chladničky, vstávaly horlivé hospodyňky před čtvrtou hodinou ráno, dokud bylo ještě chladno, aby připravily těsta. Nejoblíbenější bývaly a dodnes jsou, košíčky z lineckého těsta, plněné meruňkovým džemem a kokosem (jam tartlets) a košíčky s mléčnou náplní (milk tartlets). Jenže toto cukroví se neschovávalo v krabicích po různých tajných skrýších, aby ho rodina nestačila sníst ještě před svátky, jako se to stává u nás doma, ale kdykoliv přišel někdo v těchto předvánočních dnech na návštěvu, byl pohoštěn plněnými košíčky a čajem, nebo kávou.

**(Jen pro zajímavost... my jsme v Africe samozřejmě pekli české tradiční vánoční cukroví a od prvního okamžiku, kdy moji přátelé ochutnali naše cukroví, jsem byla „ztracená“. Prosili mě, abych jim je všem také na Vánoce napekla, ale zakázek bývalo tolik, že jsem nakonec napsala několik nejlepších receptů na papír a rozdala je všem zájemcům, ať si zkusí cukroví napéct sami. Někteří se do pečení odvážně pustili, ale když zjistili, že to není laciný špás a jak hodně práce je s přípravou a pečením, do jednoho to vzdali a další Vánoce se mě opět snažili ušelijakými lichotkami přesvědčit, abych jim cukroví napekla. Vše nakonec skončilo kompromisem a já před Vánoci rozdávala krabičky s cukrovím, jako dárky.*

*No a dnes stále ještě cukroví do Afriky vozím, jako velmi speciální pozornost pro mé nejbližší přátele.)**

Ale zpět k našemu vyprávění.

V této době se také připravoval vánoční nákyp, který je podobného složení jako vánoční ovocný dort, hlavní rozdíl je v tom, že se nepeče, ale vaří delší dobu v páře a podává se s omáčkou připravenou z brandy nebo rumu, či vaječným krémem. Do tohoto nákypu se zapékalo několik malých mincí, a kdo nějakou ve své porci našel, měl prý celý další rok v životě štěstí. (Pokud si na ní ovšem nezlomil zub...)

Několik dní před svátky se na ulicích tradičně objevovala kapela Armády spásy, která chodila po městě a ve slavnostních uniformách hrála za odměnu koledy, za velké účasti dětí, které ji všude doprovázely. Lidé se po večerech shromažďovali na náměstí, či v průchodu nějakého obchodu a zpívali vánoční koledy při světle svíček.

24. prosince se rodiny a přátelé navzájem navštěvovali, na ohni se grilovalo maso a odpočívalo se v příjemném očekávání velikých událostí příštího dne.

Večer si děti pověsily ke krbu punčochu, největší, jakou doma objevily, protože tehdy lidé ještě neznali vánoční stromčky a dárky naděloval do punčochy „vánoční dědeček“, který přicházel o půlnoci komínem. Kdo neměl dostatečně velkou punčochu, ani ohniště či krb, pomohl si povlakem z polštáře, zavěšeným na sloupku u postele, nebo na klice u okna. Děti buď čekaly do půlnoci, až jim vánoční dědeček dárky donese, nebo se nedočkavě probouzely časně ráno na Boží hod doufajíce, že ho při nadělování ještě načapají.

Po rozdání dárků se šlo do kostela na ranní mši a potom se celá rodina odebrala na farmu k někomu z příbuzenstva. Jihoafričané mívali početné rodiny a většinou někdo z nich vlastnil farmu, kam se všechny tetičky, strýčci, bratrance a sestřenice, babičky a dědečkové, jednou za rok, na Vánoce sjeli, aby si popovídali o tom, co se za uplynulý rok přihodilo a potěšili se dobrým jídlem a pitím.

Zde musím podotknout, že Jihoafričané mají velice rádi maso, bez kterého se téměř žádné jídlo neobejde. A jestli si my Češi myslíme, že na Vánoce jíme moc, podívejte se se mnou na to, co se podávalo v jihoafrických rodinách.

Základním pravidlem bylo to, že se stoly musí pod jídlem prohýbat, že musí být výběr a všeho hojnost.

Tina Martin vzpomínala, jak všichni dostali při příjezdu na farmu domácí zázvorové pivo. Bez toho by se prý žádné uvítání neobešlo. A jak jsem se už zmínila, neznali tehdy ještě vánoční stromčky, takže si zkrášlovali obývací místnosti proužky krepového papíru a nafouknutými barevnými balónky, lidé se převlékli do svátečního, děti dostaly bílé podkolenky, děvčátka mašle do vlasů a vypukly velké přípravy k hostině.

Na jižní polokouli a tím i v Jižní Africe, je o Vánocích léto, kdy je hodně teplo, tak se stoly jednoduše vynesly ven do chládku pod stromy a spojily se do velké tabule.

Ta se pokryla slavnostními ubrusy, naleštil se sváteční porcelán a sklo a začaly se snášet dobroty, s láskou a pečlivostí předem připravované. Bylo dobrým zvykem, aby každý přinesl něco, čím přispěl ke společnému hodování, takže se na takovém stole sešla škála vybraných dobrot a v rodinách oblíbených pokrmů.

Velice důležitá a oblíbená byla a stále je, pečená jehněčí kýta, ke které se podávala omáčka, nebo želé z máty peprné. Z ostatního masa vepřové s jablkovým pyré, občas i pečené selátko, celá uzená šunka, která se pekla potřená medem, krocan a kuře a nesměl chybět ani slavnostní koláč ze sekaného kuřete, zapečeného v těstě (chicken pie). Maso se podávalo studené, nakrájené na tenké plátky. Na porcování masa jsou experti hlavně muži, kteří předávají tuto dovednost svým synům a jsou na svoje umění patřičně hrdí.

Jako přílohy patřily k masu hlavně opečené brambory, jednoduchý bramborový salát, rýže ochucená kurkumou (což je žluté koření, získané rozdrcením podzemní aromatické části tropické asijské rostliny „curcuma longa“) a smíchaná s rozinkami, vařené sladké brambory (batáty), polévané rozpuštěným máslem, smíchaným se skořicí a medem, salát ze strouhané mrkve s ananase a čerstvou pomerančovou šťávou, salát z červené řepy a salát ze zelených fazolek s osmaženou anglickou slaninou.

Když se všechny ty dobroty snesly na stůl, jeden z přítomných mužů přečetl úryvek z Bible, všichni modlitbou poděkovali Pánu Bohu za dary, které jim ve své štědrosti nadělil, a hodování mohlo začít. Každý dostal papírovou třaskavou certli, které se kladly vedle talířů, zároveň s barevnou papírovou korunou, kterou si všichni nasadili na hlavu, na upomínku tří králů z Betléma. Nejlepší zábava byla ale s certlemi. Když za ni z obou stran dva zatáhli, certle se s třeskotem roztrhla a zároveň z ní vypadla nějaká drobnost, více či méně hodnotná a užitečná, podle toho, kolik byl kdo ochoten do krabice certlí investovat. V těch laciných jsou např. plastové píšťalky, miniaturní autíčka, či malinké prstýnky pro holčičky. V těch lepších najdete nožik, malé skládací nůžky, pero, nebo tužka, atd... A tak všichni trhají certle, pochutnávají si na vánočních dobrotách, popijejí víno, pivo a ovocné punče, poslouchají koledy a v celé společnosti vládne pohoda.

Po hlavním jídle musí přijít nezbytný dezert, nebo moučník, kterých je o Vánocích na stole také víc, než dost. Nejdůležitější je samozřejmě dlouho, s láskou připravovaný, ovocný vánoční dort, pro oči lákavě potažený bílým marcipánem a ozdobený větvičkou cesmíny. Vedle toho vánoční nákyp, který se před podáváním polévá rumem, nebo brandy a flambuje. Na ten se každý těší doufajíc, že ve své porci najde zapečenou minci a bude se ho celý rok držet štěstí. Velmi oblíbený býval i moučník tzv. „trifle“, což je v jádru piškotový moučník, zalitý sladkým vínem a vaječným krémem.

Po takovém hodování by měl přijít odpočinek, dát žaludku šanci, aby se vzpamatoval, přebíral si ty nečekané záplavy dobrot, ale ne, jede se dál... na odpočinek bude času dost později. Teď se musí využít příležitost popovídat si s příbuznými a přáteli a užít si dobrot, ze kterých některé uvidíme až zase napřesrok.

Takže odpoledne přijde ještě káva a čaj a k ní vánoční košíčky s náplněmi a meze se nekladou ani dalšímu ochutnávání sladkostí, zbylých od oběda.

Večer se všichni rozjedou do svých domovů, naplnění zážitky z dobrého jídla a pití. A protože o Vánocích jsou většinou lidé tak trochu naměkko a nakloněni tomu, být snášenlivější, laskavější a mají se víc rádi, tak i díky tomu, jak bylo všem dohromady dobře, se začínou zase těšit na Vánoce příští.

Tak takhle to bývalo o Vánocích, v Jižní Africe, v časech minulých.

Dnes mají ve většině rodin stromeček (buď umělý, nebo živý, zasazený v květináči), který se zde začal údajně objevovat až asi od roku 1965. Stromeček se ustrojí 1. prosince a ozdoby se sundávají až 3. ledna. Ozdobené stromečky se objevují ve výlohách obchodů, jako reklama, už od poloviny listopadu, kdy začíná předvánoční shon.

Dříve zůstávali lidé na svátky víc doma, navzájem se navštěvovali, procházeli se po ulicích a obdivovali vyšňořené výkladní skříně. Také na jídle jim víc záleželo, jak jste si jistě všimli. Dnes, kdo může, odjede z města někam k moři nebo do hor, místo velkých hostin se buď upeče krocan, nebo kuře a v oblíbené zůstává i staré, osvědčené grilování masa na ohni, venku na čerstvém vzduchu. V dnešní moderní, úspěchané době, se nechce nikomu trávit vzácný čas volna v kuchyni a také lidé dávají přednost odpočinku s pocitem, že udělali něco užitečného pro svoje zdraví.

O tom, jak slaví Vánoce černí obyvatelé, jsem se moc nedozvěděla. Jeden můj bývalý Zulu kolega Daniel mi řekl, že nedělají nic speciálního. Odpočívají, vaří slavnostnější jídla, jezdí po návštěvách, zrovna tak, jako o jiných delších svátcích v roce.

Jihoafrické Vánoce neoplývají starými tradicemi, třeba při večeři, venkovskými pověrami a vánočními kouzly, jako ty naše, ale jedno máme všichni společné.

Žijeme na stejné planetě, svět se nám rozrostl díky moderní komunikaci, ale my zůstáváme stejní, obyčejní a ani zdaleka se nelišíme od našich předků tolik, jak nám snad připadá. Žijeme jiným rytmem, obklopeni jinými věcmi, řešíme trochu jiné problémy. Avšak naše tužby a základní potřeby se od minulých neliší. Každý z nás – ať jsme na severu, nebo na jihu, potřebujeme milovat, být milováni, důvěřovat, dávat...

Bohudík, že lidské bytí není osamělostí, nýbrž spolubytím, sdílením, komunikací, životem s druhými.

Tak tomu bylo, je a bude napořád...

Na závěr mého povídání bych se s Vámi ráda podělila o několik typických vánočních receptů, kterými se můžete pokusit zpestřit Váš slavnostní stůl a na okamžik si při tom představit, že jste v horké, tajuplné Africe.

Zázvorové pivo

4,5 l vody

28 g kořene zázvoru

420 g cukru (krystal)

1 kostka kvasnic

1 čaj. lžička cukru (krupice)

¼ l vlažné vody

1 citron

1. Svaříme vodu a přidáme kořen zázvoru (roztlučený paličkou na maso) s cukrem.
Mícháme, až se cukr rozpustí.
2. Nalijeme do smaltované, nebo nerez nádoby a necháme zvařit.
3. Rozpustíme kvasnice v čaj. lžičce cukru a zamícháme do 0,25 litru vlažné vody.
Kvasnice necháme vzejít na teplém místě 5-10 minut. Přidáme k cukrové vodě se zázvorem.
4. Přidáme na tenké plátky nakrájený, omytý citron.
5. Necháme stát 24 hodin a přes navlhčené plátno přecedíme.
6. Nalijeme do lahví a utěsníme zátkou.
Vychlazené zázvorové pivo můžeme pít za 1 - 2 dny.

Mražený vánoční nákyp

Vybrala jsem pro Vás tento neobvyklý vánoční dezert proto, že je jednoduchý na přípravu a zároveň je příjemným osvěžením mezi těžkými, sladkými moučníky.

K jeho přípravě budete potřebovat:

- 300 g sladkých máslových sušenek (ne piškoty!)
- 125 g datlí
- 100-125 g glazé třešní
- 125 g kandovaného míchaného ovoce
- 50 g vlašských ořechů
- jemně nastrouhaná kůra z jednoho citrону
- 1 čaj. lžička mleté skořice
- ¼ čaj. lžičky nastrouhaného muškátového oříšku
- 125 ml pomerančové šťávy
- 100-125 g marshmallows (běžně k dostání v obchodech s potravinami)
- 50 g cukru
- ¼ l šlehačky

Rozdrtíme sušenky. Nejmenno nakrájíme datle, glazé třešně a kandované ovoce. Nasekáme na hrubo ořechy. Smícháme tyto přísady s citrónovou kůrou, skořicí a muškátovým oříškem. Zahřejeme pomerančovou šťávu a rozpustíme v ní marshmallows s cukrem. Smícháme s ovocnou směsí a přidáme dotuha ušlehanou šlehačku.

Vyložíme formu (např. na srnčí hřbet obsah 1,5 l) pečícím papírem a směs do ní rovnoměrně rozprostřeme. Uhladíme povrch, zakryjeme a necháme zmrazit.

Před servírováním vyklopíme na tác, odstraníme pečicí papír a ozdobíme podle chuti. Krájíme ostrým nožem.

Košíčky z lineckého těsta, plněné meruňkovým džemem a kokosem

Velmi populární vánoční cukroví, které se v Jižní Africe peče ve většině rodin (asi tak, jako u nás vanilkové rohlíčky).

Pro zajímavost – všeobecně se těmto košíčkům říká „Hertzoggies“

J.B.M. Hertzog byl ministerským předsedou Jižní Afriky v letech 1924 - 1939 a tato dobrota byla, na jeho počest, pojmenovaná po něm.

K přípravě budeme potřebovat:

- 1 dávku lineckého (nebo listového) těsta
- 5 polévkových lžic cukru krupice
- ½ čaj. lžičky prášku do pečiva
- 2 bílky
- 150 g kokosové moučky
- jemný meruňkový džem
- formičky na muffiny

1. Troubu zahřejeme na 200 °C.
2. Vyválíme těsto na 2 mm silnou placku.
Vykrájíme kolečka, kterými vyložíme vnitřky formiček na muffiny.
3. Prosejeme dohromady cukr s práškem do pečiva.
4. Z bílků ušleháme tuhý sníh, do kterého vmícháme střídavě cukr s práškem do pečiva a kokosovou moučku.
5. Na dno každého košíčku dáme ½ čaj. lžičky meruňkového džemu a překryjeme 1 polévkovou lžící kokosové směsi.
6. Pečeme 10-15 minut.

Tímto moje vánoční vyprávění končí a ještě na závěr chci Vám všem popřát vše dobré, pohodu a dobrou vůli o vánočních svátcích a do nového roku přežrše lásky, zdraví a Božího požehnání.

Vlasta Haulíčková/Milatová

Vánoční čas v Muzeu a galerii Orlických hor v Rychnově nad Kněžnou

S pomalu končícím letošním rokem k nám přichází nejkrásnější svátky, a to Vánoce.

I v dnešní době na nás působí svým neopakovatelným kozlem. Kdo by neměl rád něžnou náladu koled, radost z rodinné pospolitosti či vůně řady vánočních dobrot. Na tuto sváteční část roku se připravuje i Muzeum a galerie.

V sobotu 8. prosince 2018 od 13 hodin, čeká Sýpku – Muzeum Orlických hor v Rokytnici v Orlických horách, tradiční vánoční událost, a to „**Vánoční jarmark**“. *„Tato akce se postupem časem začala posouvat spíše k lidové zábavě. V Sýpce se snažíme vnést jarmarku jeho původní chápání, kterým je trh. Návštěvníci tak budou mít možnost zakoupit si nejen různé pochutiny, ale také tematické dekorace a tradiční lidové výrobky,*“ upřesňuje T. Zelenka. Předváděna budou taktéž pozapomenutá řemesla, jako hrnčířství, drátenictví či košíkářství. Součástí jarmarku bude i bohatý kulturní program. Chybět nebude tudíž zpěv, tanec či divadlo.

Akce rychnovského muzea a jeho poboček vyvrcholí 15. prosince 2018 „**Tradičním muzejním jarmarkem**“, který má již více než dvacetiletou tradici. „Za svou existenci prošel jarmark mnohými změnami. V posledních letech, a tento rok nebude výjimkou, jsme se při jeho pořádání spojili s dalšími organizátory – Domovem dětí a mládeže v Rychnově nad Kněžnou a Správou Kolowratského zámku,“ uvádí knihovnice rychnovského muzea a organizátorka muzejního jarmarku Mgr. Irena Krejčí. Díky spojení více organizací ožívá doslova celý Kolowratský zámek.

Samotný jarmark se bude, i přes přesuny prostor rychnovského muzea, konat v prvním patře Kolowratského zámku. „*Sezvaní trhovci nabídnou různorodé zboží od krásné keramiky přes šperky a batikované šály až po dětské hračky. Součástí bude taktéž velice oblíbená dětská dílna a též ukázka tradičních řemesel jako je paličkování, tvorba perličkových ozdob, výroba svíček atd.,*“ láká všechny návštěvníky I. Krejčí.

Doufáme, že všechny akce rychnovského muzea a jeho poboček pomůžou navodit příjemnou vánoční atmosféru a přinesou aspoň chvilkové zastavení od náročných vánočních příprav.

Smích je kořením života

„Pane šéf, můžete mi dát zítra volno?” ptá se v práci pan Urbánek. „Manželka chce, abych jí pomohl s vánočním úklidem.”

„Z takového důvodu vám přece nebudu dávat volno!” rezolutně to odmítne ředitel.

„Děkuji,” oddechne si zaměstnanec. „Věděl jsem, že je na vás spolehnutí.”

Dvě blondýny se rozhodnou, že vyrazí do lesa pro vánoční stromeček. Bloudí po lese, hodinu, dvě, tři...

Pak se ozve: „Ivano, máš něco?”

„Ne, vůbec nic. A ty?”

„Já taky ne. Tak co kdybychom vzaly nějaký bez ozdob?”

O Štědrém dnu volá Franta svému kámošovi: „Hele, nemáš dneska na půl dne čas?”

Kamarád se diví: „Zrovna dnes, a proč?”

„No já jen, že mám doma postavenej betlém a chybí mi tam osel...”

Byly Vánoce a soudce byl v příjemné náladě. Zeptal se předvedeného muže: „Za co jste tady?”

„Za předčasné vánoční nákupy.”

„To přece není žádný přestupek. Jak brzy jste nakupoval?”

„Dvě hodiny před začátkem otvírací doby.”

Patrik zve přítele na silvestrovský večírek a vysvětluje: „Dostaneš se k nám autobusem číslo 26, vystoupíš na předposlední stanici a já bydlím hned naproti, v čísle 28. Zazvoníš loktem u branky a jak se ozve bzučák, strčíš do branky kolenem a už jsi u mě!”

„Propána,” žasne Harold, „a proč bych měl zvonit loktem a kolenem kopat do branky?”

„Propána,” zhrozí se Patrik, „a to by ses, člověče, nestyděl přijít na silvestrovský večírek s prázdnýma rukama?”

„Tohle byla báječná jednohubka, milostivá, ostrá jako meč,” chválí host novoročního rána paní domu.

„Bohužel, pane, to byla drátěnka na nádobí!”

„Co tě stál Silvestr se snoubenkou?”

„Ale, asi stovku.”

„No, to ještě jde,” povídá kamarád.

„Víš, ona u sebe ani víc peněz neměla.”

Po bouřlivé silvestrovské noci si to šněruje auto od chodníku k chodníku. Zaregistrovala to hlídka policie a snaží se vozidlo zastavit. Řidič stavěného auta se podívá shovívavě na spolujezdcu: „Hele, dnes uděláme výjimku, vezmeme je!”

Manželé právě vesele zapíjejí příchod nového roku, když náhle manželka zesmutní.

„Co je?” ptá se manžel.

„Ale,” povídá manželka, „právě jsem si uvědomila, že mám všechny šaty od loňska.”

Život na zámku o.s. Kvasiny, Jarmila Haldová, Ing. Vladimír Homolka a PhDr. Jan Tydlitát
v součinnosti se Střední školou vizuální tvorby Hradec Králové zvou na výstavu betlémů

8. TRADIČNÍ VÝSTAVA ZÁMECKÁ GALERIE KVASINY

slavnostní zahájení 1. prosince 2018 v 15.30 hodin

s vánočním vystoupením Dobrušského žesťového sdružení, skvostem
výstavy je unikátní Hřebečský betlém s příběhem Annenruhe od Josefa Haldy

Otevřeno pondělí - pátek od 10.00 do 16.00 hodin, neděle a svátky od 14.00 do 16.00 hodin

Doba konání 1. 12. 2018 – 5. 2. 2019

Solnický zpravodaj

Vydává Město Solnice

Speciální číslo – zdarma, náklad: 850 výtisků

Uzávěrka příspěvků pro tento zpravodaj: 20. listopad 2018

Uzávěrka příštího čísla: 15. ledna 2019

Redakce: MěÚ Solnice

Redakční rada: Tomšová Jana, Mgr. Klengelová Stanislava, Mgr. Jakubcová Hana, Milatová Vlasta

TomsovaSolnice@seznam.cz

Grafická úprava, tisk: EXNER studio, s.r.o.

Zasláním příspěvků autor uděluje vydavateli svolení vydat jej v elektronické podobě, jakož i v tištěné podobě ve zpravodaji. Příspěvky jsou vítány, redakční rada neodpovídá za jejich stylizaci a případné tiskové chyby. Příspěvky čtenářů a dopisovatelů nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

ADVENTNÍ BRUSLENÍ ŠKODA AUTO

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

2. 12. 2018 – 6. 1. 2019
Sportovní areál, Solnice

2. 12. 2018 od 10:00
Slavnostní zahájení bruslení s Mikulášem a čertem

Otevírací doba:

PO – PÁ

Bruslení pro školy 10:00 – 13:00

(do 21. 12. 2018)

Škola bruslení pro nejmenší 14:00 – 16:00

Bruslení pro celou rodinu 16:00 – 19:00

SO – NE + 2. – 4. 1. 2019

Škola bruslení pro nejmenší 10:00 – 12:00

Bruslení pro celou rodinu 12:00 – 19:00

SVÁTKY

Štědrý den 10:00 – 14:00

25. – 30. 12. 2018 10:00 – 19:00

Silvestr 10:00 – 16:00

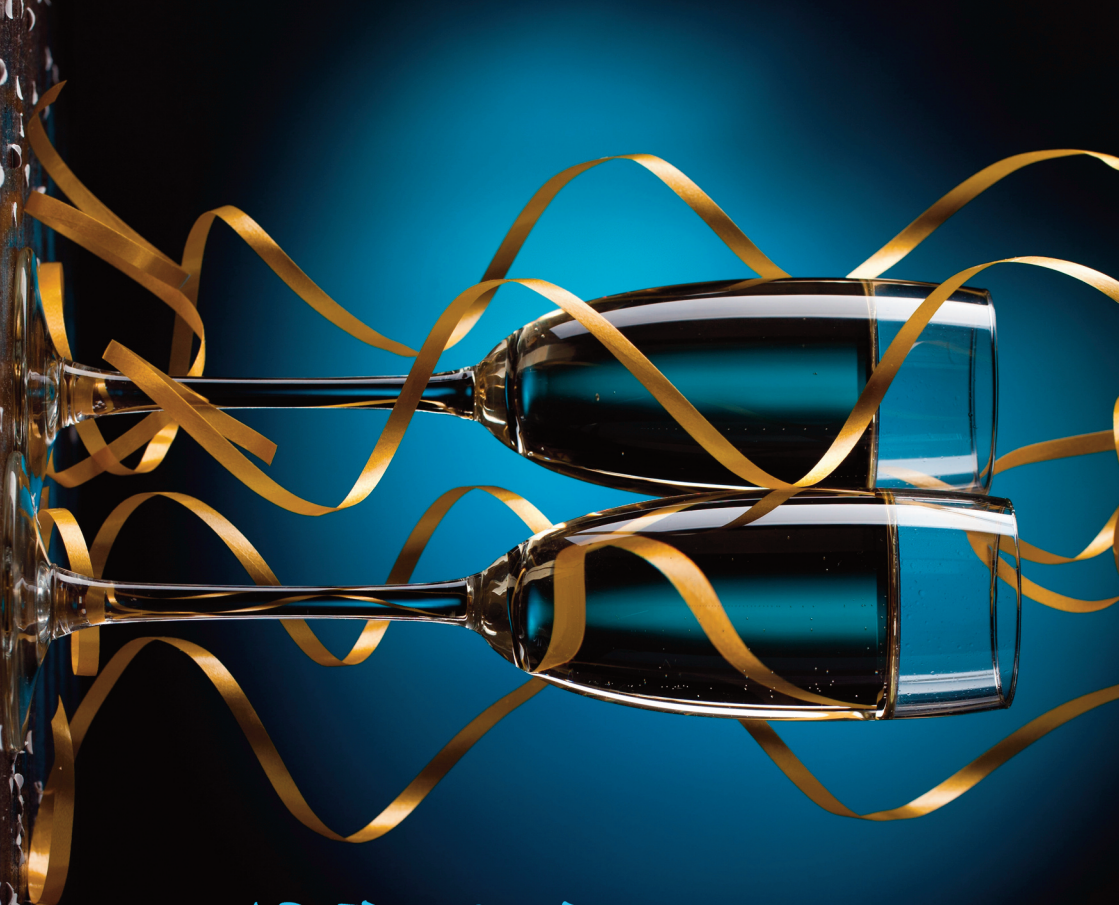
Nový rok 12:00 – 19:00

Občerstvení
Půjčovna bruslí

VSTUP ZDARMA

www.adventnibrusleni.cz

Two champagne glasses filled with a golden liquid, likely champagne, are positioned side-by-side. They are surrounded by several long, flowing golden ribbons that swirl around them. The background is a deep, solid blue. The glasses have a classic shape with a long stem and a flared bowl.

Valstis' grotelēnā, mīlī priekšē,
de mādēlējīnēl mēlēnēl dūi
lām pūji, aly se lādēlmi
n lāi dēlāle chūl mādēlī, lūm
e lēlēmī, a pūji lām vā mēlēmī
jūlēm mējī i jūlēm mēlā
Solmē mēlēm mēl 2019

Alant